

PERGALĖ

**Biblijos pamokos paaugliams
(10-14 metų)**

A-4 (4)

Turinys

1 pamoka. Apakintasis	3 psl.
2 pamoka. Ateiviai tarp mūsų	5 psl.
3 pamoka. Žmogus laive	7 psl.
4 pamoka. Laimingas kalinys	10 psl.
5 pamoka. Dievas teisme	12 psl.
6 pamoka. Niekas nesupranta	15 psl.
7 pamoka. Dievo baimė	17 psl.
8 pamoka. Jobo istorijos pabaiga	20 psl.
9 pamoka. Nėra vietos	22 psl.
10 pamoka. Pagarbos ir šlovinimo giesmė	24 psl.
11 pamoka. Trys išminčiai ir Mesijas	27 psl.
12 pamoka. Pašvęstasis	29 psl.
13 pamoka. Didysis apsikeitimas dovanomis	31 psl.

APAKINTASIS

Įsimintina eilutė: „Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius; jei kas tarnauja, tegul tarnauja kaip Dievo apdovanotas jėgomis, kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų būtų šlovė Dievui” (1 Pt 4, 11).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 9, 1– 19.

Pagrindinė mintis: Mes tarnaujame Dievui, kai panaudojame savo gabumus ir talentus, kuriuos Jis mums davė, kad parodytume aplinkiniams Jo meilę.

Ar buvo jūsų gyvenime įvykis, apie kurį galėtumėte pasakyti, kad jis pakeitė visą jūsų gyvenimą? Tai galėjo būti artimo žmogaus mirtis, tėvų skyrybos, nauja gyvenamoji vieta, broliuko ar sesutės gimimas. Koks būtų jūsų gyvenimas, jei šito nebūtų įvykę? Šiandien kalbėsime apie tai, kaip vienas vienintelis įvykis pakeitė visą krikščioniškos Bažnyčios istoriją.

– Ruoškitės. Ryt ryte mes iškeliavame į Damaską, – aš išgirdau, kaip Saulius paliepė, įeidamas į namus. – Kunigas leido mums eiti į šiaurę, iki paties Damasko. Mes rasime visus tuos krikščionis – apsišaukėlius. Aš juos partempsiu atgal už plaukų, jei reikės, – tai pasakęs, jis nusijuokė.

Aš krūptelėjau, išgirdęs šį juoką. Saulius atrodė labai sudirgęs ir tai išgąsdino mane. Kartais pagalvodavau, kad jis pernelyg įsitraukęs į krikščionių medžioklę. Bet aš, žinoma, nieko negalėjau pasakyti. Aš buvau tik tarnas ir pradėjau rinkti mantą.

Kitą rytą mes susiruošėme į kelionę. Be Sauliaus ir apsauginių, su mumis iškeliavo ir kareiviai. Iki Damasko buvo kelios dienos kelio. Saulius neaplenkė nei vieno apgyvendinto punkto. Jis ir jo kareiviai ieškojo krikščionių visose tų miestų, pro kuriuos praėjome, sinagogose.

Kartą vakare, sėdėdamas prie laužo, Saulius nusišypsojo pats sau. Jo akys spindėjo ugnies atšvaite. Po to jis atsistojo ir pasakė:

– Ryt jau būsime Damaske. Reikia gerai išsimiegoti, nes ryt turėsime daug darbo.

Išgirdus paskutinę frazę, mano kūnu nubėgo šiurpuliukai, nepaisant to, kad sėdėjau prie pat laužo. Kitą rytą Saulius atsibudo anksčiau už kitus.

– Kelkitės visi, į kelionę, Damaskas laukia mūsų!

Atsikėlę lengvai užkandome ir, pamankštinę kojas, leidomės į kelionę.

Saulius ėjo visų priekyje. Aš už pavadžių vedžiau žirgą, kai ryški šviesa iš dangaus apakino mus. Bandžiau sulaikyti išgąsdintą gyvulį, bet negalėjau su juo susitvarkyti, nes šviesa apakino. Parkritau ant žemės ir nusiritau kuo toliau nuo pabaidyto žirgo kanopų. Užsidengęs veidą apsiaus- to kampu, kad šviesa neapakintų, išgirdau kažką panašų į griaustinio trenksmą. Šalia buvę žmonės šaukė: ”Žiūrėkite, kas darosi Sauliui?”

Pamačiau Saulių, gulintį ant kelio. Šviesos spindulys sklido tiesiog į jį. Mes girdėjome balsą, tačiau nieko nematėme.

– Sauliau, kodėl tu persekioji Mane? – paklausė balsas.

– Kas Tu? – paklausė Saulius drebančiu balsu.

– Aš – Jėzus. Po to, kai nužudei Steponą, tavo sąžinė nedavė tau ramybės. Tu supykai ant visų, kurie Manimi tiki.

– Ką nori, kad daryčiau? – sumurmėjo Saulius.

– Eik į Damaską. Kai ten nusigausi, pasakysiu, ką tau daryti, – atsakė balsas. Svyruodamas Saulius atsistojo. Patrynė akis, lyg į jas būtų ko pribirę.

– Aš apakau, kas nors padėkite man! – šaukė jis.

Apsaugininkai puolė prie jo ir pakėlė už parankių.

– Mes nuvesime tave pas gydytoją, – pasiūliau aš, atsikeldamas.

– Ne, – tvirtai atsakė Saulius. – Dievas liepė man eiti į Damaską, o ten man pasakys, ką daryti toliau.

Visi, stovėję greta, susižvalgė, kai Saulius pasakė girdėjęs Dievo balsą.

– Tu ruošiesi padaryti tai, k¹ Jis tau pasakė? – kažkas paklausė.

– O ką man dar daryti? – ramiai atsakė Saulius. Jis nutilo ir giliai atsiduso. – Dievas kalbėjo su manimi, ir aš turiu vykdyti Jo nurodymus. Eime.

Jo balse daugiau nebuvo girdėti nei šiurkštumo, nei grubumo.

Mes nuvedėme aklą Saulių žaliais, derlingais laukais, kuriais jis prieš keletą minučių gėrėjosi. Dabar jis buvo aklas. Saulius keliavo pas tuos pačius žmones, kuriuos ruošėsi sunaikinti. Jam teks panaudoti savo gebėjimus ir talentus ne prieš juos, o su jais kartu, kad tarnautų Dievui ir pasakotų aplinkiniams apie Jo meilę

Sabata

Pasidalykite su tėveliais praeitos pamokos įspūdžiais. Papasakokite apie savo patyrimus, kurie, gal būt, pakeitė ir jūsų gyvenimą.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Apakintasis“.

Pradėkite mokytis atmintiną eilutę.

Pagalvokite apie tai, kas jums geriausiai sekasi, apie dovaną, kurią Dievas davė jums. Prašykite, kad Dievas padėtų jums panaudoti savo dovaną, kad papasakotumėte kam nors šią savaitę apie Jo meilę.

Pirmadienis

Parašykite atmintiną eilutę ant veidrodžio ar kito blizgančio paviršiaus flomasteriu ar kreida. Pabandykite ją perskaityti, kai šviesos spindulys kris ant veidrodžio. Ar galėsite perskaityti eilutę?

Perskaitykite Apd 9, 1–2.

Kaip manote, kodėl Saulius buvo toks žiaurus Kristaus pasekėjams?

Prašykite Dievo, kad apdovanotų jus meile žmonėms, kurie nėra jūsų bendraminčiai.

Antradienis

Perskaitykite Apd 9, 3–4.

Kaip manote, kodėl Dievas būtent tokiu būdu sustabdė Saulių? Pagalvokite, iš kur sklido ši akinanti šviesa?

Melskitės, kad Dievas duotų jums atvirą, jautrią širdį, kad Jam nereikėtų imtis tokių kraštutinių priemonių, kad atkreiptų jūsų dėmesį.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 9, 5–6.

Kaip galvojate, kodėl Saulius uždavė būtent tokį klausimą?

Pasitarnaukite kam nors savo ypatinga dovana, papasakodami, kas toks yra Jėzus.

Apie savo patyrimus parašykite žurnale.

Melskitės, kad diena iš dienos vis labiau suprastumėte, kas yra Jėzus?

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 9, 7–9.

Užsidėkite ant akių nepermatomą raištį ir pabandykite su juo pavaikščioti po kambarį ar sodą.

Prašykite Dievo, kad padėtų jums pašalinti visas kliūtis, trukdančias jums girdėti Jo paliepiamus. Prašykite Jo, kad parodytų jūsų tarnavimo kelią.

Penktadienis

Perskaitykite pasakojimą iki galo Apd 9, 10–19.

Aptarkite su kuo nors iš suaugusiųjų, kaip Ananijas tarnavo Dievui ir kaip pasakodavo apie Jo meilę.

Įsivaizduokite, kokia būtų mūsų reakcija, jei paprašytų patarnauti tam, kas ruošiasi mus nužudyti.

Prašykite Dievo, kad padėtų jums Juo pasitikėti, nepriklausomai nuo to, kam jūs tarnaujate.

Prisiminkite: Visose aplinkybėse mes galime rasti būdų, kaip tarnauti kitiems žmonėms.

2 pamoka

ATEIVIAI TARP MŪSŲ

Įsimintina eilutė: „Verčiau tikėkime Viešpaties Jėzaus malone būsią išgelbėti kaip ir jie“ (Apd 15, 11).

Tyrinėjimo tekstai: **Apd 15, 1–19.**

Pagrindinė mintis: Mes tarnaujame Dievui, kada kaip ir Jis mylime ir priimame aplinkinius tokius, kokie jie yra.

Jūs rašote dienoraštį? Daugelis manė, kad Lukas rašė dienoraštį. Kaip geras žurnalistas, jis ėmė interviu iš daugelio žmonių. Šiandien mes klausome pasakojimo tęsinio apie tai, ką Lukas galėjo išgirsti iš Pauliaus tarno.

Aš negalėjau suprasti, kodėl jie ginčijosi. Aš maniau, kad kiekvienas gali sekti Jėzumi. Pauliaus tarnas paaiškino man, kad būtent tai ir bandė paaiškinti Paulius tarybos nariams. Jis pasakė, kad žydai norėjo, jog atsivertę pagonyms taptų žydais ir laikytųsi jų tradicijų.

Aš stengiausi suprasti pokalbio nuotrupas. Atrodė, kad jie pagaliau kažką nutarė.

– Aš manau, kad Paulius ir Barnabas turi nueiti į Jeruzalę ir ten pakalbėti su apaštalais, – kažkas pasakė. – Sužinokime, ką jie mano apie tai.

– Apskritai, tai neblogai, bet aš norėčiau, kad vietiniai seniūnai taip pat nueitų ten, – pasigirdo kitas balsas. – Aš noriu įsitikinti, kad mums pasakys tiesą.

– Ar visi sutinkate? – paklausė Paulius.

– Taip, – pasigirdo balsų choras.

– Gerai, – mes nueisime kuo anksčiau, – pasakė Paulius. – Mums reikia kuo greičiau išsiaiškinti šį klausimą.

Mes vykome per Finikiją ir Samariją tokiu būdu, kad Paulius galėjo drąsinti krikščionis kelyje į Jeruzalę.

Pačioje Jeruzalėje tikintieji pasitiko mus prie miesto vartų. Kai Paulius papasakojo jiems apie mūsų atvykimo priežastį, visi sutiko, kad būtina buvo sušaukti specialų susirinkimą. Jį sušaukti nutarė po keleto dienų.

Aš buvau nustebęs, kad tiek žmonių atėjo paklausti Pauliaus ir Barnabo. Bet aš taip pat žinojau, kad daugelis jų turėjo savo nuomonę apie pagonis ir jų santykį su Kristumi. Kiekvienas iš jų susirinkimo metu norėjo įterpti savo žodį.

Paulius ir Barnabas pradėjo susirinkimą pasakojimu apie savo pirmąją misijos kelionę.

Jie papasakojo apie tuos stebuklus, kuriuos padarė Dievas. Paulius papasakojo apie tai, kaip Listroje jį apmėtė akmenimis, kaip visi manė, kad jis miręs. Bet patį svarbiausią jis paliko pabaigai – jis papasakojo apie daugybę pagonių, kurie ruošėsi priimti žinią apie Jėzų ir Jo mirtį už mūsų nuodėmes.

– Grupė, kuri atvyko į Antiochiją iš Jeruzalės, pradėjo kelti mums nerimą ir nemalonumus, – pranešė Paulius. – Jie pradėjo mokyti ir reikalauti, kad mūsų broliai ir seserys – krikščionys iš pagonių iš pradžių taptų žydais. Aš manau, tai neteisinga.

Kaip aš ir maniau, ta grupė, apie kurią kalbėjo Paulius, ėmė reikšti nepasitenkinimą.

– Kaip tu gali palaikyti tokią poziciją? – paklausė vienas tos grupės lyderių. – Tie pagonys iš pradžių turi tapti žydais ir prisizadėti paklusti Mozės įstatymams, ir tik po to sekti Jėzumi.

– Taip, jis teisus! – prisijungė balsų choras.

– O mes nesutinkame, – pasigirdo kitas balsas. – Dievas priima kiekvieną, kuris įtiki į Jo Sūnų. Svarbiausia, kad pagonys išgirsta žinią apie Jėzų ir priima Jį.

Diskusija tęsėsi dar ilgą laiką. Pagaliau Petras – vienas iš apaštalų, atsistojo, paprašė visus nutilti ir prabilo.

– Broliai! Prieš dešimtį metų aš liudijau pagoniui Kornelijui ir jo šeimai, ir jie įtikėjo. Ir Dievas parodė, kad priėmė juos, davė jiems Šventąją Dvasią, lygiai taip pat, kaip ir per Sekmines. Dievas priima visų tautų žmones. Jis nurodo mums, kokių tradicijų reikia atsisakyti, ir Jis nereikalauja, kad priimtume Izraelio tradicijas. Prisiminkite, kad dauguma mūsų tradicijų duoda žmonėms klaidingą tikrumo jausmą dėl išsigelbėjimo. Mes žinome, kad esame išgelbėti Jėzaus mirtimi. Tas pat tikra ir dėl šitų žmonių.

Kai Petras baigė kalbėti, likusiems nebebuvo ką bepridurti. Visi klausėsi, kaip Paulius ir Barnabas pasakojo apie kitus stebuklingus ir nuostabius įvykius, kuriuos pagonių tarpe rodė Dievas jų kelionės metu.

Galų gale atsistojo Jokūbas ir prabilo. Atrodė, kad būtent jis pirmininkavo šiame susirinkime.

– Broliai, paklauskite manęs, – pradėjo jis. – Petras parodė mums, kaip Dievas išsirinko žmones Savo karalystei ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių tarpo. Iš tikrųjų, apie tai ir parašyta Rašte, kad būtent taip viskas ir vyks. Todėl, aš manau, kad mes neturime statyti jokių kliūčių tiems pagonims, kurie ieško Dievo.

Aptarimas tuo ir baigėsi. Šventoji Dvasia visus atvedė prie vieningos nuomonės.

Kitas žingsnis, pagal visuotinį nutarimą, buvo išrinkti žmones, kurie praneštų šią gerąją naująją visiems atsivertusiems pagonims.

Sabata

Papasakokite apie savo patirtį bendraujant su kitos tautybės žmogumi arba su žmogumi, gyvenančiu kitoje šalyje. Pasidalykite savo įspūdžiais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Ateiviai tarp mūsų“.

Pradėkite mokytis atmintiną eilutę.

Dėkokite Dievui, kad mes tokie skirtingi.

Pirmadienis

Užrašykite atmintiną eilutę į magnetofono juostelę. Perklauskite ją prieš miegą. Jei neturite magnetofono, prieš miegą ją paskaitykite garsiai. Perskaitykite Apd 15, 1.

Ar jums teko būti tokioje situacijoje, kai draugai bandė įpiršti savo nuomonę ir priversti daryti ką nors jų nuožiūra?

Prašykite Dievo, kad duotų jums tvirtybės kalbant aplinkiniams apie savo įsitikinimus.

Antradienis

Perskaitykite Apd 15, 3–5.

Ar teko sutikti tokį žmogų, kuris viską visur gadina? Kaip galima būtų pavadinti tokį žmogų? Kaip fariziejai bandė padaryti kažką panašaus?

Savo žurnale parašykite tris poelgio su tais žmonėmis, kurie viską gadina, būdus.

Prašykite Dievo sumanumo, kaip elgtis su sunkaus charakterio žmonėmis.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 15, 6–9.

Prisiminkite žmogų, kuris būtų ne jūsų kultūros. Koks jūsų požiūris į jį? Koks į jį aplinkinių žmonių požiūris?

Į kokį šiandieninio pasakojimo veikėją norėtumėte būti panašūs ir kodėl?

Prašykite Dievo, kad duotų jums drąsos apginti tuos, kuriuos aplinkiniai niekina.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 17, 26–27.

Ką jums sako šitos eilutės apie tai, kaip Dievas priima visus žmones be jokio išskirtinumo? Pabandykite susirašinėti su kitų tautų atstovais.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis myli ir priima visus, ir mes galime patarnauti jiems, pasielgdami taip pat.

Penktadienis

Perskaitykite Apr 5, 9–10; 7, 9 ir 14, 6.

Pagalvokite, ką jums šitos eilutės sako apie Dievo ketinimus Savo tautai?

Enciklopedijoje ar kituose šaltiniuose raskite informacijos apie tai, kiek tautybių, tautų, genčių gyvena mūsų žemėje?

Dėkokite Dievui, kad kiekvienam, gyvenančiam žemėje, atviras dangus.

Melskitės, kad Dievas duotų jums atvirą ir jautrią širdį, kad Jam nereikėtų imtis kraštutinių priemonių, kad atkreiptų jūsų dėmesį .

3 pamoka

ŽMOGUS LAIVE

Įsimintina eilutė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas“ (Mk 9, 35).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 28, 1–10.

Pagrindinė mintis: Visose gyvenimiškose situacijose mes galime rasti būdų tarnauti mus supantiems žmonėms.

Ar jūs kada nors buvote tokioje situacijoje, kai viskas, ko jums reikėjo dėl pilnos laimės, tai pavalgyti, apsirengti sausais drabužiais ir pajusti šilumą? Paulius ir jo žmonės pajuto tai. Bet Paulius žinojo, kad kažkas turi žengti pirmą žingsnį. Nepaisant to, kad jis buvo belaisvis, jis tai padarė. Paskaitykime, kaip tai aprašo Lukas.

Kai mūsų laivas užplaukė ant seklumos, šimtininkas Julijus liepė visiems iš jo išlipti. Mes su Pauliumi dar laikėmės už laivo sudužusių liekanų ir bangos greitai atnešė mus į krantą. Stovėjome ant kranto, drebdami nuo šalčio, kai pamatėme į mus einančią grupę žmonių.

– Tikiuosi, kad jų ketinimai draugiški, – pašnibždėjau Pauliui.

Jie iš tiesų buvo draugiški. Pasisveikinę pasakė, kad mes esame Maltos saloje. Salos gyventojai tuoj sukūrė mums laužą atokioje užvėjoje. Paulius, nepaisant to, kad buvo sušalęs ir permirkęs, padėjo pririnkti sausų malkų laužui. Bemetant medžio žievę į laužą, staiga nuodinga gyvatė įkando jam į ranką ir liko ant jos kabėti.

Salos gyventojai išsigandę atšoko atatupsti. Vienas jų pareiškė, kad Paulius, tikriausia yra žmogžudys, ir, jei nežuvo jūroje, tai vis tiek turi mirti pagal teisybę. Paulius nutrenkė gyvatę į degantį laužą. Jam pasakė, kad jo ranka ištins ir anksčiau ar vėliau vis tiek teks mirti. Paulius tik kreivai šyptelėjo ir atsisėdo arčiau prie laužo, kad sušiltų.

Salos gyventojai atidžiai sekė jį. Nieko neįvyko, tad jie nusprendė, kad Paulius, tikriausia, yra Dievas. Vienas iš jų dingo, tikriausia nubėgo perspėti vietinį valdytoją. Tas žmogus negrįžo, bet veikiai atėjo kitas, matyt, valdytojo tarnas. Jis pakvietė mus į žmogaus, pasivadinusio Publijumi, namus. Greitai sužinojome, kad jis buvo vyriausias Maltos salos valdytojas.

Publijus karštai pasveikino mus. Jo tarnai atnešė mums švarius drabužius. Po to mums į kambarius atnešė nuostabias vaises. Paulius numalšino troškulį ir alkį. Džiaugiausi, kad jis atgavo apetitą. Baigiant vakarienianti, Publijus atsiuntė žinią, kad mes ateitume.

Jis smulkiai išklausinėjo Paulių apie nuotykį su gyvate. Jam rūpėjo, ar iš tikrųjų gyvatė niekuo nepakenkė Pauliui. Šis atsakė, kad niekuo. Tada Publijus paklausė, ar tiesa, kad jis yra Dievas?

Paulius, žinoma, pasinaudojo galimybe papasakoti apie gyvąjį Dievą. Kai Paulius pasakojė, Publijus klausėsi, greičiausiai, iš mandagumo. Atrodo, kad Pauliaus istorija jį sudomino. Retsykiais jis uždavinėjo klausimus.

Mes prabuvome pas jį tris nuostabias dienas. Paskutinį vakarą, vakarieniaujant, išgirdome greitus žingsnius. Publijus pertraukė Pauliaus pasakojimą. Tarnas pasilenkė prie Publijaus ir kažką greit sušnibždėjo. Publijus tuoj pašoko ir susirūpinęs išėjo.

Kitas tarnas papasakojo mums, kad Publijaus tėvas ilgą laiką serga druginiu ir dizenterija, bet daktarai niekuo negali jam padėti. Artinosi jo mirtis.

Mes su Pauliumi susižvalgėme. Paulius paklausė tarno, ar galėtume pamatyti ligonį? Greitai tarnas grįžo paimti mūsų. Įleidami į kambarį, pamatėme prie tėvo lovos klūpintį Publijų. Tėvas gulėjo lovoje, vos alsuodamas, jo veidas buvo išblyškęs. Buvo matyti, kad jis greit mirs.

Publijus padėkojo mums už tai, kad atėjome. Paulius pasakė, kad nori pasimelsti už jo tėvą. Sekundei Publijus susimąstė. Jis paklausė, ar Paulius melsis gyvajam Dievui? Kai Paulius tai patvirtino, Publijus sutiko.

Paulius pasilenkė prie ligonio lovos ir uždėjo ant jo rankas. Jis meldėsi paprasta malda. Publijaus tėvas atsimerkė ir atsisėdo lovoje. Jis numetė antklodę ir lyg ką tik pabudęs, atsikėlė. Jo veidas švytėjo. Tarnai susižvalgė, nieko nesuprasdami. Publijus pristatė tėvui Paulių, kaip žmogų, kuris prikėlė jį iš mirties patalo. Paulius norėjo paprieštarauti, bet jo prieštaravimai nuskendo dėkingumo jūroje. Paulius ir vėl pakartojo, kad tik gyvasis Dievas gali išgydyti.

Žinia apie stebuklingą išgijimą greitai pasklido po visą salą. Žmonės pradėjo eiti pas Paulių. Per tris mėnesius, kol susiruošėme išplaukti, dar daug žmonių buvo išgydyti. Praktiškai kiekvienas išgirdo gerą žinią apie Jėzų Kristų. Kol mes buvome tarp jų, mums nieko netrūko. Kai atėjo laikas išplaukti, salos gyventojai atnešė komandai, kaliniams ir keleiviams viską, kas buvo būtina kelionei.

Mąstydamas apie Pauliaus tarnavimą Maltos salos žmonėms, tuo metu, kai jis buvo kalnys ir pats sirgo, aš supratau, kad mes galime tarnauti Dievui ir artimiesiems, nepaisant aplinkybių, supančių mus.

Sabata

Sugalvokite pasakojimą arba situaciją, panašią į atpasakotąją, kuri galėjo atsitikti su jumis ar jūsų draugais. Atminkite: visose gyvenimo aplinkybėse mes galime atrasti būdų, kad pasitarnautume aplinkiniams.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „žmogus laive“.

Pradėkite mokytis atmintiną eilutę. Perrašykite ją savais žodžiais.

Žemėlapyje raskite Maltos salą. Paskaičiuokite, kiek toli ji nuo jūsų gyvenamos vietos.

Šlovinkite Dievą už tai, kad saugo jus nuo pavojų.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 28, 1–3.

Paulius rinko malkas laužui. Ką šis poelgis sako apie mūsų veiksmus sunkiose situacijose? Ar mes galime padėti žmonėms, patys pakliuvę į bėdą?

Kaip vadinosi gyvatė, galėjusi įgelti Pauliui?

Prašykite Dievo, kad duotų jums susivaldymo ir kantrybės, kad pačios sunkiausios situacijos išeitų į gera.

Antradienis

Perskaitykite Apd 28, 4–6.

Pagalvokite, kodėl gyvatė nepakenkė Pauliui? Kaip šis įvykis padėjo Pauliui tarnavime?

Pakalbėkite su suaugusiais apie tai, kaip jiems teko tarnauti artimiesiems, patekus į sunkią gyvenimišką situaciją.

Prašykite Dievo, kad Šventoji Dvasia būtų su jumis, jei jūs trokštate tarnauti aplinkiniams bet kokiose situacijose.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 28, 4–6.

Pagalvokite, kaip Paulius suteikė salos gyventojams tai, ko jiems labiausiai reikėjo? Ką jūs būtumėte galėję padaryti jo vietoje? Raskite informacijos apie dizenteriją ir jos gydymą praeityje ir mūsų laikais.

Prašykite Dievo, kad suteiktų norą ir galimybę padėti žmonėms, kuriems labiausiai to reikia.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 22, 26.

Savo žurnale parašykite tris būdus, kuriais sekdami, galėtumėte įvykdyti duotus patarimus.

Dėkokite Dievui už parodytą tarnavimo pavyzdį, kurį davė Jėzus.

Penktadienis

Perskaitykite Mt 20, 26–28.

Aptarkite su savo šeima, kokia būtų jūsų reakcija į šias situacijas:

1. Pagyvenusi moteris įlipa į autobusą, ir niekas neskuba užleisti jai vietos.
2. Jūs matote sudaužytus stiklus ir išlietas sultis maisto prekių parduotuvės praėjime.
3. Mergaitė, su kuria niekas nenori draugauti, sėdi viena ir verkia.
4. Jūsų niurgzlys kaimynas nepasirodė kieme jau keletą dienų.
5. Jūsų brolis neatlieka namų darbų prieš futbolo treniruotę.

Prašykite Dievo, kad duotų jums širdį, trokštančią tarnauti žmonėms.

4 pamoka

LAIMINGAS KALINYS

Įsimintina eilutė: “Suprantama, aš visai nemanau skųstis stoka, nes išmokau būti patenkintas savo būkle. Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina” (Fil 4, 11.13).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 28, 16 – 31.

Pagrindinė mintis: Mes galime tarnauti Dievui netgi pačiomis sudėtingiausiomis gyvenimo aplinkybėmis.

Ar jums yra buvę taip, kad gyvenimo nesėkmės sektų viena po kitos, o jūs iš viso to stengėtės išsunkti daugiausiai naudos? Ar matėte tame vyksme Dievo vadovavimą netgi tada, kai jums buvo labai sunku? To išmokti padės tolimesnis Luko pasakojimas apie tai, kaip apaštalas Paulius, būdamas tremtyje, pasirinko tolesnį tarnavimą Dievui, ir apie tuos nuostabius rezultatus, kuriais buvo paženklintas jo tarnavimas.

Atvykstant į Romą

Aš išgirdau, kaip Julijus, Romos šimtininkas, lydėjęs mus, pasakė Pauliui, kad jį paleistų, jei galėtų. Paulius jam atsakė, kad tegu viskas būna taip, kaip yra, nes Dievo jam skirta dirbti Romoje.

Jis pasakė, kad yra patenkintas, jog viskas taip susiklostė. Teigiamas Pauliaus nusiteikimas iki šiol stebina mane.

Kai mes atvykome į miestą, Julijus pasirūpino, kad Paulių su vienu apsaugininku apgyvendintų jo name, o ne įkalintų miesto kalėjime su kitais kaliniais. Jis atvedė mus į gražų, pilnai apstatytą namą.

Pagaliau Paulius nors kiek galėjo pajusti namų židinio jaukumą. Jam reikėjo būti namų arešte. Tai reiškė, kad apsaugininkas visą laiką jį seks. Užtat Pauliui lieka galimybė laisvai skelbti tiems, kas užeis į namus.

Po trijų dienų

Paulius norėjo kuo greičiau sužinoti apie žydus, gyvenančius Romoje. Jis žinojo, kad Romoje gyvena daug žydų. Sėdėdamas jis prisiminė savo draugus Priscilę ir Akvilą, su kuriais susitikinėdavo, kai jie buvo ištremti iš Romos prieš daugelį metų. Jis vėl įsitikino tuo, kad Kristui galima tarnauti, nepaisant jokių aplinkybių ir sunkumų. Man teko sutikti su jo nuomone.

Šiandien Paulius nusprendė, kad atėjo laikas susitikti su žydų susirinkimo vadovais. Jis norėjo įsitikinti, kad jie sužinojo visą tiesą apie tai, kas atsitiko Jeruzalėje. Kai jie atėjo, jis tiksliai ir aiškiai

paiškino savo pareiškimo priežastį. Jį nustebino tai, kad jie dar negirdėjo apie tai iš žydų Jeruzalėje.

Visus labai nustebino ir sudomino Pauliaus tikėjimas į atėjusį Mesiją. Užuoť savo susitikime atsakinęjęs į klausimus apie savo įkalinimą, jų prašymu, jis skelbė apie savo įtikėjimą į Jėzų – Mesiją. Paulius susitarė su jais susitikti po dviejų dienų.

Po dviejų dienų

Žydai vėl atėjo paklausti Pauliaus, ir jis atvirai pareiškė, kad Jėzus Kristus iš Nazareto ir yra tas pats Mesijas, apie kurį kalbėjo pranašai. Žydai iš Romos uždavinėjo jam sudėtingus klausimus. Kai kurie jų jau buvo pasiruošę patikėti Pauliaus žodžiais, bet dauguma rodė aiškų netikėjimą. Tada jis priminė jiems Izaijo pranašystę, kad žydai praras išgelbėjimą dėl savo netikėjimo. Pokalbio pabaigoje Paulius liūdnai paskelbė, kad išsigelbėjimą gaus ir tikintieji į Mesiją pagonys. Tačiau atrodė, kad niekas iš klausančiųjų neatkreipė į tai dėmesio.

Aš mačiau, kad Paulius buvo nusivylęs, bet jis nusprendė nepasiduoti savo jausmams. Jis dėkojo Dievui, kad gali išnaudoti kiekvieną galimybę skelbti žmonėms apie Kristų.

Aš paklausiau jo: „Tu džiaugiesi, nepaisant to, kad negali išeiti iš šio namo?“

Sukaustytas grandinėmis, jis atsakė: „Nepaisydamas aplinkybių, aš skelbsiu Kristų, todėl, kad būtent Jis duoda man jėgų“. Aš pažvelgiau į kareivį, saugantį Paulių, ir pamačiau, kad net jį palietė Pauliaus liudijimas. Niekada to nepamiršiu.

Po dviejų metų

šiandien atvyko žydai iš Jeruzalės. Jų atvykimas jau nieko nereiškė. Jų vėlavimas kaip tik lėmė tai, kad Bažnyčios darbas visur plėtėsi ir augo. Iki jų atvykimo Paulius spėjo parašyti laiškus toms Bažnyčioms, kurias jis įkūrė. Į jas jis pasiuntė savo bendraminčius, ir jie nuvyko ten, kur jis negalėjo pakliūti. Lyderis, sukaustytas grandinėmis! Dabar aš suprantu, ką turėjo omeny Paulius, kai prieš dvejus metus kalbėjo, kad džiaugiasi bet kokiomis, netgi pačiomis sudėtingiausiomis aplinkybėmis. Aš mačiau, kaip mūsų Viešpats stiprino jį darbui, nepaisant to, kad jis buvo silpnos sveikatos. Timotiejus, Morkus, Silas, Tichikas padėjo Pauliui. Morkus visiškai pakeitė savo gyvenimą. Jis išaugo Kristuje ir tapo ištikimu Pauliaus bendradarbiu. Jis stengėsi būti pirmesnis už Paulių, nes suprato jo minčių svarbą.

Į mūsų namus nenutrūkstančiu srautuėjo žmonės. Jų dažnai būdavo tiek daug, kad net vyriausybės vadovai nepriima tiek daug lankytojų. Jei nebūčiau Pauliui priminęs, kad reikia pailsėti, jis, tikriausia, būtų kalbėjęs su žmonėmis per naktis. Jis sakydavo man, kad nėra invalidas. Aš tvirtinau jam, kad jis taps invalidu, jei neklausys savo gydytojo nurodymų.

Šiandien, kai jam vėl ketinau apie tai priminti, jis pažiūrėjo į mane, tarsi norėdamas paprieštarauti, bet vietoj to jis pasakė:

– Tu daugiau, nei gydytojas. Tu – mano ištikimas draugas.

Vėliau visiems mane pristatydamas „mano mylimasis gydytojas“. Aš labai dėkingas Viešpačiui už tuos visus metus, kuriuos praleidome kartu! Aš tiek daug sužinojau apie tarnavimą Dievui sunkiomis aplinkybėmis!

Sabata

Pasidalykite su tėvais praeitos pamokos įspūdžiais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Laimingas kalinys“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Savo žurnale perrašykite pasakojimą apsauginio vardu. Melskitės, kad nuspręstumėte tarnauti Dievui bet kokiomis aplinkybėmis.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 28, 16–20.

Įsivaizduokite save Pauliaus vietoje. Ką jaustumėte, būdami neteisingai nuteisti? Ką gero galėtumėte padaryti žmogui, kuris jus neteisingai apkaltino? Melskite Dievo, kad visuomet būtumėte geri aplinkiniams.

Antradienis

Perskaitykite Apd 28, 21–23.

Paulius buvo namų arešte visą laiką, apie kurį kalbama pasakojime. Ir, galimas daiktas, buvo nuolatos stebimas romėnų sargybinio. Ką jūs jaustumėte, jeigu jūsų ar jūsų draugo, brolio ar sesers rankos būtų surištos virvute visą dieną, tada, kai norėtumėte kažką gero padaryti jus supan- tiems žmonėms? Kaip manote, ar galėjo Paulius savo įkalinimą panaudoti kaip pasiteisinimą, kad netarnautų Dievui? Melskitės, kad jūs norėtumėte bet kokiomis aplinkybėmis tarnauti Dievui.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 28, 24–28.

Pakalbėkite su suaugusiais apie tas eilutes, kurias citavo Paulius iš Iz 6, 9–10. Paklauskite jų, kodėl vieni žmonės tiki, o kiti – ne?

Užrašykite išvadas savo žurnale.

Prašykite Dievo, kad duotų norą tarnauti kiekvienam žmogui ir netgi tiems, kurie gali būti nedėkingi jums.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 28, 30–31.

Ar buvo jūsų gyvenime tokių situacijų, kai tarnavimas aplinkiniams atrodė neįmanomas?

Savo žurnale didelėmis raidėmis parašykite pagrindinę pamokos mintį.

Parašykite tris neįprastus tarnavimo, esant sunkioms aplinkybėms, būdus.

Šlovinkite Dievą už tai, kad padės jums tarnauti, esant bet kokioms aplinkybėms.

Penktadienis

Perskaitykite Fil 4, 11–13.

Pagalvokite apie tai, kaip galėtumėte šiuos žodžius pritaikyti savo gyvenime. Savarankiškai arba šeimos tarnavime užrašykite ir pakabinkite ant sienos visas tas eilutes, kurias ką tik perskaitėte.

Aptarkite, ką reiškia tie žodžiai kiekvienam jūsų šeimos nariui.

Melskitės, kad atnaujintumėte savo pasišventimą Kristui.

5 pamoka

DIEVAS TEISME

Įsimintina eilutė: „O visų malonių Dievas, pašaukęs jus į Savo amžinąją garbę Jėzuje Kristuje, Pats jus, trumpai pakentėjusius, išstobulins, sutvirtins, pastiprins, pastatys ant tvirto pagrindo“ (1 Pt 5, 10).

Tyrinėjimo tekstai: Jobo 1; 2sk.

*Pagrindinė mintis: **Dievas mus myli ir visada saugo.***

Ar jums kada nors teko būti teisme? Kaip jautėtės? Šią savaitę pažvelgsime į dangiškąjį teismą ir pamatysime jo nuostabią pabaigą.

Atėjo dangiškojo pasitarimo laikas su visais Dievo pavaldiniais danguje. Jis su nekantrumu laukė šio laiko. Šėtonas, žemės kunigaikštis – apsišaukėlis, taip pat atėjo į šį susitikimą.

– Tegu įeina, – pasakė Dievas. – Išklauskime jį.

Šėtonas gavo leidimą įeiti. Visi, ten esantys, pažvelgė į Dievo kūrinių, stovintį prieš juos. Tai jis pradėjo karą danguje ir dabar buvo apsivilkęs juoda rūba.

– Iš kur tu? – paklausė Dievas.

– Aš keliavau per žemę, – atsakė šėtonas, vaikštinėdamas po kambarį.

– Na, tai tada tu negalėjai nesutikti mano draugo Jobo? – paklausė Dievas. – Jis tikras Mano draugas. Jis ištikimas Man ir sąžiningas. Jis vengia pikto.

– Žinoma, jis Tavo draugas – nusišypojo šėtonas. – Tai vis todėl, kad Tu visame kame jį laiminai. Bet jei kas nors būtų jam atsitikę, manau, kad jis nebūtų buvęs toks ištikimas Tau.

– Gerai, pasakė Dievas. – Tu gali išbandyti Jobą. Tu gali kontroliuoti visa, ką jis turi, tik su sąlyga, kad negali paliesti jo paties.

– Sutinku, – nusijuokė šėtonas. – Jobas nusisuks nuo Tavęs taip greitai, kad net nepastebėsi.

– Pažiūrėsim, – atsakė Dievas.

Šėtonas nelaukė nei vienos minutės.

Sykį Jobas sėdėjo namuose ir mąstė apie tai, kiek jis dėkingas Dievui už visa tai, ką Jis davė jam – sveikatą, šeimą, namus, žemes, gyvulių bandas. Netikėtai pasiuntinys su triukšmu atidarė duris ir sušuko:

– Šeimininke, atleisk, kad atnešiau tau blogą žinią. Svetimtaučiai užpuolė mus, pavogė tavo gyvulius ir užmušė visus tavo tarnus, išskyrus mane.

Dar nespėjus viską pasakyti, atbėgo antras pasiuntinys.

– Šeimininke, tai siaubinga, – sušuko jis, krisdamas prie Jobo kojų. – Iš dangaus kritusi ugnis sudegino visas tavo avis ir visus tarnus. Vienas aš likau gyvas.

Atskubėjo trečias pasiuntinys.

– Šeimininke, chaldėjai pavogė tavo kupranugarius ir užmušė visus tarnus, tik aš gyvas išlikau.

Kai atėjo ketvirtasis pasiuntinys, Jobą persmelkė baisi mintis: “O kas dar?”

– Šeimininke, turiu tau bausių naujienų, – pasakė pasiuntinys, raudodamas. Tavo sūnūs ir dukterys buvo tavo vyriausiojo sūnaus namuose vykusoje šventėje. Staiga iš dykumos pakilo stiprus vėjas ir sugriovė namus. Po namo griuvėsiais visi žuvo, tik aš vienas išlikau.

Iki šiol Jobas sėdėjo, nepasijudindamas ir netardamas nei žodžio. Dabar jis sudejavo. Jis suplėšė savo drabužius ir nusiskuto galvą. Paskui, tarnų nusistebėjimui, jis parpuolė ant žemės ir meldėsi Dievui, Jam dėkodamas. Šėtonas, stebėdamas, kas vyksta, nepatenkintas susiraukė, pamatęs Jobo atsidavimą Dievui. Jis juk prisiekė, kad viskas pasikeis iki kito posėdžio danguje.

Dievas laukė šėtono.

– Na ką, Jobas nekaltas ir ištikimas. Jis myli Mane ir vengia pikto, – pasakė Dievas.

– Netgi kai tu bandei jį priversti pasakyti pikta prieš Mane, jis šlovino Mane.

– Argi tai išbandymas? – sušuko šėtonas. – Žmogus pasiruošęs atiduoti viską, kad tik gyvas liktų. Leisk man suteikti jam skausmą, ir jis prakeiks Tave.

– Gerai, – sutiko Dievas. – Tu gali daryti jam ką nori, tik neturi teisės atimti gyvybės.

– Sutinku, – nusijuokė šėtonas.

Šėtonas padarė taip, kad Jobą nuo galvos iki kojų apleido baisiais pūlingais kraujuojančiais ir skausmingais šašais. Žaizdos pūliavo, jos siaubingais randais padengė visą kūną. Jobas sėdėjo pelenuose, grandydamas negyvą odą, apraudodamas savo mirusius vaikus.

Pagaliau jo žmona pasakė:

– Kaip tu dar gali šlovinti Dievą po viso to? Prakeik Jį ir mirk.

Bet Jobas atsisakė kalbėti prieš Dievą. Vietoj to jis pasakė:

– Ar tu manai, kad mes turime iš Dievo priimti tik gėrį, o blogio nepriimti?

Nepaisant to, kad Jobas turėjo daug klausimų Dievui, jis Juo tikėjo. Jis tikėjo, kad Dievas neleis, kad su juo kas atsitiktų, kas nebūtų Dievo valioje. Netgi tokių baisių kentėjimų kaina reikėjo parodyti visai Visatai tikrąją šėtono esybę. Kuo anksčiau visi tai supras, tuo anksčiau Dievas galės padaryti blogiui galą. Jobas visada žinojo, kad gali pasitikėti mylinčio Dievo pagalba.

Sabata

Ar teko jums būti nepelnytai nubausiems? Kaip tada jautėtės? Kaip į tai reagavote? Papasakokite apie savo jausmus tėvams ir pasidalykite su jais įspūdžiais iš pamokos.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Dievas teisme“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Melskitės už savo bažnyčią ir jos vadovus.

Pirmadienis

Perskaitykite Jobo 1, 1–5.

Kiek iš viso gyvulių turėjo Jobas. Kaip manote, kiek tai kainuotų mūsų dienomis? Pagalvokite, kokius žodžius galėjo vartoti Jobas, apibūdindamas savo požiūrį į gyvenimą. Dėkokite Dievui už viską, kuo Jis jus laimino.

Antradienis

Perskaitykite Jobo 1, 6–12.

Pagalvokite, ar pažįstate žmogų, panašų į Jobą? Jei pažįstate, tai kuo jis panašus į Jobą?

Savo žurnale užrašykite tris metaforas apie Jobą, naudodami žodžius „kaip“, „panašiai“.

Pvz. Jobas, kaip ryto žvaigždė, šviečianti virš žemės.

Dėkokite Dievui už šeimą, kurią Jis jums davė.

Trečiadienis.

Perskaitykite Jobo 1, 13–22.

Įsivaizduokite, ką jautė Jobas, praradęs viską.

Perpasakokite ar parašykite šį pasakojimą Jobo, ką tik patyrusio netektis, vardu.

Melskitės, kad Dievas mums padėtų pamatyti tikrąsias gyvenimo vertybes.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jobo 2, 1–10.

Aprašykite ar nupieškite dangiškosios tarybos salę ir visus, kurie ten buvo.

Kaip galvojate, kodėl Dievas derėjosi su šėtonu dėl Jobo?

Melskitės, kad nepyktumėte ant Dievo, kai su mumis atsitinka nemalonumai.

Penktadienis

Perskaitykite Jobo 2, 11–13.

Pagalvokite, kodėl Jobo draugai taip ilgai tylėjo?

Šeimos tarnavime aptarkite įsimintiną eilutę ir pagrindinę mintį. Pagalvokite, ką jie reiškia jums.

Paklauskite savo šeimos narių, ką tos eilutės reiškia kiekvienam iš jų?

Melskite Dievo, kad padėtų jums tikėti Jo meile ir apsauga.

6 pamoka

NIEKAS NESUPRANTA

Įsimintina eilutė: „Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu, kaip pats esu pažintas“ (1 Kor 13, 12).

Tyrinėjimo tekstai: Jobo 3, 37.

Pagrindinė mintis: Dievas nesiliauja mūsų mylėjęs netgi tada, kai mes Jo nesuprantame.

Ar jautėte kada, kad visas pasaulis slysta jums iš po kojų, ir netgi tie, kurie jums artimiausi, nusiteikę prieš jus? Ir, kas baisiausia, atrodo, kad visi stebi jus. Tęsime Jobo knygos studijavimą ir pažiūrėsime, ką jautė Jobas, būdamas panašioje situacijoje.

Kai šėtonas baigė puldinėti Jobą, šis prarado viską – savo namus, galvijus, turtus ir netgi vaikus, o dabar dar ir sveikatą. Jis apėjo pūlingomis, skaudančiomis, piktžaidėmis.

Sykį trys Jobo draugai – Elifazas, Bildadas ir Cofaras atėjo į miesto šiukšlyną aplankyti Jobo, kur dabar jis praleido savo dienas. Praėjo savaitė, bet niekas iš jų neištarė nei žodžio. Trys draugai, laikydamiesi tuometinių tradicijų, laukė, kol Jobas pirmas prabilis, mat jis buvo vyriausias. Pagaliau Jobas pasakė:

– Tikiuosi, kad tą dieną, kai atsiradau šiam pasauly, bus pamiršę visi, taip pat ir Dievas. Būtų geriau, jei iš viso nebūčiau gimęs.

Pirma prabilo Elifazas:

– Tu, tikriausia, pyksi ant manęs, bet aš turiu tau kai ką pasakyti. Savo gyvenime tu darei gera. Tu davei daug protingų patarimų sergantiems ir kenčiantiems žmonėms. Dabar gi, atsidūręs jų vietoje, negali susitvarkyti su savo problemomis. Tu paprasčiausiai nori jų atsikratyti. Man rodos, tu kažkuo užrūstinai Dievą. Tu turi Jo atsiprašyti ir išsakyti savo išgyvenimus.

– Na ir draugas gi tu! – sušuko Jobas. – Nesakyk man, kad aš padariau kažką, dėl ko galėjo supyksti Dievas. Aš mirštu, o tu pasakoji man apie tai, kuo aš ir pats neįsitikinęs.

Bildadas įsiterpė į pokalbį:

– O gal tavo vaikai buvo nepaklusnūs Dievui? Jei jie nieko blogo nebūtų padarę, gal ir nebūtų šios nelaimės įvykę. Jei išpažinsi savo nuodėmes, Dievas tavo gyvenimą ir vėl pavers laimingu. Pameni, ką mums kalbėjo tėvai? Jie sakė, kad kaip augalas be vandens išdžiūsta, taip ir mes išdžiūstame, neturėdami Dievo ir vilties.

– Žinau viską, ką tu čia kalbi, – atsakė Jobas. – Bet tu nesupranti. Ką aš besakyčiau, tu vis tiek tvirtinsi, kad Dievas leido tam košmarui su manimi įvykti dėl to, kad padariau nuodėmių. Bet juk taip nėra. Aš nepadariau nieko, kas galėjo prišaukti jas.

– Jobai, nebegaliu klausyti tavęs tylėdamas, – pasakė Cofaras. – Argi tu nežinai, kad, jei mes gyvename neteisingai, tai mūsų laimė labai trumpa. Dabar tu kenti, ir tai reiškia tik vieną – yra kažkas, dėl ko tu turi prašyti Dievo atleidimo.

Jobas atsakė:

– Aš tik noriu, kad manęs paklausytumėte. Pažiūrėkite į mane. Aš taip baisiai atrodau, pama- tų mane, žmonės nosisuka. Nežinau, kodėl Dievas taip su manimi pasielgė. Pažįstu nuodėmingų žmonių, kurie pragyvena iki senatvės. Jie turtingi ir atrodo, jiems viskas sekasi. Aš visada gyvenau tvarkingą gyvenimą. Negaliu suvokti, kodėl Dievas leido tam įvykti.

– Viskas, man jau gana, – pasakė Elifazas. – Mes vis tiek jo neperkalbėsime. Jis atsisako klausyti visa, ką jam sakome.

Jaunuolis, vardu Elihuvas, klausė viską, kas prieš tai buvo pasakyta. Tačiau, būdamas jaun- nesnis, privalėjo palaukti, kol visi pasisakys.

– Girdėjau viską, ką kalbėjote. Niekas iš jūsų neįrodė, kad Jobas neteisis, – pasakė jis. – Dabar aš noriu Jobui pasakyti keletą žodžių. Noriu, kad jis išklausytų mane, po to tegu atsako.

– Jobai, tu ir aš, mes abu lygūs prieš Dievą. Tu sakai, kad esi nekaltas, o Dievas neteisingai elgiasi su tavimi. Tu sakai, kad Jis negirdi tavo maldų. Bet argi tu nesupranti, kad kartais Dievas leidžia išbandymus mūsų gyvenimuose, kad paklustume Jo valiai. Dievo planai mums nežinomi, bet privalome žinoti, kad Jis visuomet teisis. Mes negalime pakeisti Dievo veiksmų.

Niekas iš jų nežinojo apie šėtono ir Dievo pokalbį, vykusį dangiškoje taryboje. Kiekvienas jų žinojo tik dalį tiesos apie Dievą. Ir net to, ką žinojo, nesuprato iki galo. Bet Dievas mylėjo juos. Jis žinojo, kad tinkamu laiku jie iki galo supras, kas įvyko.

Sabata

Įsivaizduokite save Jobo ar vieno iš jo draugų vaidmenyje. Ką jūs pasakytumėte Jobui ir kokias pretenzijas pareikštumėte Dievui? Pasidalykite savo mintimis su tėvais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Niekas nesupranta“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis supranta ir myli jus netgi tada, kai jūs ne iki galo Jį suprantate ir užduodate klausimus.

Pirmadienis

Perskaitykite Ps 24, 4.

Pagalvokite, ko jūs dar nesuprantate savo gyvenime.

Prašykite Dievo, kad Jis guostų jus, nepaisant to, kad jūs kartais nesuprantate, kas vyksta.

Antradienis

Perskaitykite Ps 32, 7.

Jobo draugai iki galo nesuprato nei jo, nei Dievo. Žurnale aprašykite žmogaus, kurio kiti nesupranta, jausmus.

Prašykite, kad Dievas pašalintų baimę būti nesuprastu. Šlovinkite Dievą už Jo meilę.

Trečiadienis

Pakartokite įsimintiną eilutę tris kartus.

Ištepkite langą ar veidrodį savo pirštų atspaudais. Pabandykite pažiūrėti į jį ar pro jį.
 Apipurškite langą valikliu. Pažiūrėkite pro jį. Švariai jį nuvalykite, o po to vėl pažiūrėkite.
 Perskaitykite 1 Jn 5, 20. Dėkokite Dievui už tai, kad atsiuntė mums Jėzų, kad padėtų Jį mums labiau suprasti.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Ef 1, 18–19.

Pagalvokite, Dievas myli mus netgi tada, kai mes nesuprantame Jo. Jis nori, kad mes vis labiau ir labiau Juo pasitikėtume.

Sugalvokite ar parinkite giesmę apie Dievo apsaugą, Jo pagalbą mums ir didybę. Giedokite ją kaip maldą, šlovindami Dievą. Pagaliau Jobas pasakė:

Penktadienis

Perskaitykite Jobo 26, 7–14 ir pagalvokite apie Jobo žodžius, kai šis kalba apie Dievo jėgą, pasireiškiančią gamtoje. Savo šeimyniniame tarnavime garsiai perskaitykite 19 psalmę.

Pakalbėkite apie tuos gamtos reiškinius, kurie padeda suvokti Dievą. Pakalbėkite ir apie reiškinius, kuriuos sunku suvokti.

Pasakykite įsimintiną eilutę ir pagrindinę pamokos mintį savo šeimai.

Melskitės kartu, šlovindami Dievą už Jo didybę ir nenutrūkstamą meilę.

7 pamoka

DIEVO BAIMĖ

Įsimintina eilutė: „Aš tas, kuris nešiojau, Aš – tas, kuris nešios, Aš – tas, kuris jus neš ir išgelbės“ (Iš 46, 4).

Tyrinėjimo tekstai: Jobo 38–41.

Pagrindinė mintis: Mes tikime tuo, kad Dievas, sukūręs mus, nepaliks mūsų ir išbandymų valandą.

Pas ką einate, kai jūs nesupranta? Perskaitykime dialogą, kuris galėjo vykti tarp vieno iš Jobo anūkų ir jo žmonos. Tikriausia ji pabandė paaiškinti visa, kas įvyko, žiūrėdama meilės akimis.

- Kaip gyvena mano mylimiausias anūkelis? – paklausė senelė Hiram.
- Senele, – nusijuokė Hiram. – Tu ką tik tą patį pasakei mano pusbroliui.
- Jūs man visi mylimiausi. – šypsojosi ji, atsakydama. – Aš tokia laiminga, kad vėl turiu šeimą. Ką galėčiau dėl tavęs, Hiramai, padaryti?
- Apskritai, tai nieko. Paprasčiausiai, dabar aš turiu išeiti iš namų, nes mano mama nemėgsta kai kurių mano draugų. Ji sako, kad jie panašūs į senus senelio draugus. Kai bandžiau ją išklausti apie juos, ji pasakė, kad eičiau pas senelį ir jo paklausčiau.
- Ak, ta Emima, – pasakė senelė, linguodama galvą, galvodama apie savo dukterį, Hiramą mamą.
- Senelio dabar nėra, bet aš manau, galėsiu tau padėti. Tu juk jau ir taip žinai šią istoriją, ar ne tiesa?
- Taip, atsakė Hiram. – Senelis viską prarado, o paskui labai rimtai susirgo.

– Tiesa, trys jo draugai ir dar vienas, kurio mes nepažinojome, atėjo ir susėdo aplink jį tuo metu, kai jis sirgo. Užuoť paguodę senelį, jie pasakė, kad matyt šis bus padaręs ką nors bloga, todėl Dievas ir nubaudė jį taip žiauriai. Jobas, žinoma, neigė tai ir kalbėjo, kad nieko blogo prieš Dievą nepadarė. Draugai užsispyrę tvirtino, kad jam reikia atgailauti dėl savo nuodėmių. Pagaliau jie baigė įtikinėję, kai pamatė, kad jo požiūrio nepakeis.

– Dievas jiems leido kalbėti labai ilgai, bet paskui Pats nusprendė įsiterpti į pokalbį, – tęsė senelė. – Draugai išgirdo ir pamatė, kad artėja baisi audra. Tavo senelis išgirdo balsą, bet tai nebuvo jo draugų balsas. Dievas nusprendė, kad atėjo laikas Jam įsikišti ir Jis kalbėjo tik su Jobu.

Senelė tęsė:

– Dievas paklausė: „Kas tie žmonės, kurie kalba apie Mane, bet nežino, kas Aš?“

Dievas priminė Jobui, kad sukūrė Žemę ir visą Visatą. Dievas paklausė tavo senelio: „Ar tu kada nors liepei saulei tekėti, o žvaigždėms judėti dangaus skliautu? Ar tu gali duoti žmogui gyvybę ir prikelti jį iš mirusiųjų?“

– Reiškia, Dievas rūščiai kalbėjo su seneliu, ar ne? – susidomėjo anūkas.

– Gal būt Jis paprasčiausiai kalbėjo apie tai, kad Jis – Dievas, kad Jis viską sukūrė ir valdo, o ne mes.

– Ką dar Jis pasakė?

– Dievas vis uždavinėjo klausimus: „Kokio dydžio Visata? Iš kur atsiranda šviesa? Ką Jobas žino apie laukinius gyvūnus?“ Galų gale Jis paklausė: „Ar dar uždavinėsi Man klausimų? Ir ką pasakysi apie save, Jobai?“

– Tiesiog, kaip mano mama, – sušuko Hirasas.

– Emima su tavimi tikriausia nesutiks, – šypsodamasi atsakė senelė.

– O ar senelis ką nors atsakė? – paklausė Hirasas.

Senelė toliau aiškino.

– Taip, senelis pripažino, kad iš tikrųjų jis tiek visko nežinojo. Bet Dievas nepasitenkino jo atsakymu. Jis pasakė: „Jobai, būk vyras. Aš tau užduosiu dar keletą klausimų, į kuriuos norėčiau gauti atsakymus.“

– Na, dabar tai jau tikrai, kaip mano mama, – pasakė Hirasas, linksėdamas galva.

– Dievas norėjo sužinoti, ar Jobas neabejoja Jo protingumu ir teisumu, – pasakė senelė. Paskui ji vėl prisiminė Dievo klausimus: „Ar tu turi tokią galią, kaip Aš? Ar tu gali sustabdyti nuodėmę žemėje, atimdamas visų gyvų būtybių gyvybes? Jei taip, tai tada tu pats savimi pasirūpinsi.“

Hirasas sudrebėjo:

– Mano mama, tikriausia, turi artimus ryšius su Dievu. Paskutinį sakinį ji man pasakė lygiai tokį patį.

– Ar žinai, Hiramai, – pasakė senelė. – Būtent todėl Dievas ir sukūrė mamas. Jos nemato visko, kas vyksta taip, kaip tai mato Dievas, bet jos pakankamai gerai žino gyvenimą. Tavo mama linki tau paties geriausio. Kai kada, kai ji ko nors prašo, tau tai atrodo beprasmiška. Jei būsi kantrus ir atminsi, kad ji tave myli, viskas bus gerai. Būtent šią pamoką Dievas ir norėjo duoti Jobui. Jis norėjo, kad tavo senelis suprastų, jog Jis ne tik Kūrėjas, bet ir Pagalbininkas, mūsų Ramstis. Rodos, Jis norėjo pasakyti: „Ar tu nepagalvojai, kad jei Aš leidau tau ateiti į šį pasaulį, tai galiu ir pasirūpinti tavimi?“

– Senele, – paklausė Hirasas. – Ar tu kalbėjai su mano mama apie tai, kai ji buvo mano amžiaus?

– Ne, man nebuvo būtina to daryti, – nusišypsojo senelė. Mes daug kartų kalbėjome apie tai, kai ji buvo dar maža.

Sabata

Parodykite savo šeimai tuos „linksmuosius kalnelius“, kuriuos jūs padarėte per pamoką. Paaiškinkite, ką reiškia pakilimai ir nusileidimai.

Sekmadienis

Perskaitykite apsakymą „Dievo baimė“.
Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.
Dėkokite Dievui už galimybę skaityti.

Pirmadienis

Perskaitykite Jobo 38, 4–18 .
Pagalvokite, ar Dievas supyko ant Jobo? Kaip galvojate, ką Dievas jautė Jobui? O ką Jobas Dievui? Koks buvo jo požiūris į patį save? Savo žurnale nupieškite paveikslą, kur būtų pavaizduoti tie klausimai, kuriuos Dievas užduoda Jobui apie žemę. Šlovinkite Dievą už nuostabius, o kai kada ir baisius gamtos reiškinius.

Antradienis

Perskaitykite Jobo 38, 19–38.
Kokius klausimus užduoda Jobui dangiškasis Dievas?
Naudodami popierių, klijus, vielą ir kitas medžiagas, sukurkite tų Dievo kūrinių modelius, kokie buvo paminėti šiuose tekstuose.
Dėkokite Dievui už Jo kūrybinę ir palaikančią jėgą.

Trečiadienis

Perskaitykite Jobo 38, 39–41; 39sk.
Raskite papildomos informacijos apie paukščius ir žvėris, kuriuos paminėjo Dievas. Savo atradimais pasidalykite su draugais.
Raskite žodžio „palaikyti“ reikšmę.
Šlovinkite Dievą už tai, kad Jis palaiko visų žemėje gyvenančių būtybių gyvybes.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jobo 40, 15–24; 41sk.
Paklauskite suaugusiųjų, kas tokie begemotas ir leviatanas.
Pagalvokite, kas jūsų gyvenime gali būti „monstrų“?
Papasakokite Dievui apie savo „pabaisą“.
Nupieškite paveikslą, kuriame Dievas nugali „monstrą“. Padėkokite Jam už tai. Padėkokite Dievui už tai, kad Jis duoda jums jėgų nugalėti visus jūsų „monstrus“.

Penktadienis

Šeimos tarnavimo metu kartu paskaitykite šiuos tekstus, kuriuose kalbama apie Dievo norą palaikyti mus: Ps 55, 23; Ps 89, 22; Ps 119, 117.
Pasakykite mintinai įsimintiną eilutę savo šeimai. Dėkokite Dievui už tai, kad Jis niekada nepalieka jūsų.

JOBO ISTORIJS PABAIGA

Įsimintina eilutė: “Buvau girdėjęs gandus apie Tave, bet dabar mano akys mato Tave” (Jobo 42, 5).

Tyrinėjimo tekstai: Jobo 42sk.

Pagrindinė mintis: Dievas daro viską, kad mes geriau Jį pažintume.

Ar jūsų gyvenime yra atsitikęs toks stebuklas, pagal kurį palyginus, visos tos nesėkmės, kurios buvo iki šiol, atrodė mažos ir tokios nereikšmingos? Būtent taip ir atsitiko Jobui jo gyvenimo pabaigoje. Įsivaizduokime, kaip apie tai kalba Hiramai su savo seneliu Jobu.

– Hiramai, – pasigirdo sodrus balsas. – Kas gi atvedė mano mylimą anūką pas mane?

Hiramai atsistojo, pasisveikino su savo seneliu.

– Jobai, juk taip negalima! – pasakė senelė. – Hiramai jau gana didelis, o su juo mes elgiamės kaip ir su kitais anūkais.

– Na, gerai, – pasakė Jobas, apkabindamas Hiramą. – Tai ko atėjai?

– Man reikia protingo patarimo. – atsakė Hiramai.

– Tai reiškia, atėjai pas senelę? – paklausė Jobas.

– Apskritai, tai mes jau kalbėjome apie tave, – pasakė senelė.

– Ir su mama taip pat, – pridūrė Hiramai. – Noriu sužinoti, kas tau atsitiko vėliau? Senelė baigė apie tai, kai su tavim kalbėjo Dievas.

– Atsisėsk patogiai, – pasakė Jobas. – Aš šiek tiek užtruksiu.

– Na, aš tada jau eisiu, – pasakė senelė. – Kai eisi namo, pasakyk, perduosiu kai ką tavo mamai.

– Gerai, senele, – nusišypsojo Hiramai. Pasisukęs į senelį jis paklausė:

– Na, papasakok, kas nutiko po to, kai tu išgirdai Dievo balsą?

– Aš supratau, kad buvau neteisus prieš Dievą ir kad Jis – pati didžiausia jėga Visatoje. Aš pajutau, kad turiu atsiprašyti Dievo. Supratau, kad elgiausi neteisingai, kai ištisas dienas sėdėjau šiukšlyne ir klausiausi žmonių, kurie, kaip ir aš, gerai nepažinojo Dievo, ir bandžiau su jais ginčytis..

– O kas nutiko po to, kai tu atsiprašėi? – paklausė Hiramai.

– Dievas pasakė mano draugams kad jie taip pat turi atgailauti už tai, kad jie kritikavo mane ir net leido sau tapti Paties Dievo teisėjais, – pasakė Jobas. – Jie privalėjo paaukoti septynis jaučius ir septynias avis, o aš dar turėjau pasimelsti už juos, kad Dievas atleistų jiems.

– Jeigu mano draugai pradės leisti apie mane melagingus gandus, tai nežinau, ar galėsiu jiems atleisti. Bet, tikriausia, prašyčiau Dievo, kad jiems atleistų, – pasakė Hiramai. – Man paprasčiausiai norėtumėsi, kad jie išeitų ir paliktų mane ramybėje.

– Todėl Jis ir Dievas, o tu – ne, – pasakė senelis. – Dievas niekada nepaliks mūsų, jei tik darbai ar žodžiais nepriversime Jo padaryti tai. Dievas niekada nenusisuka nuo mūsų. Tai mes nususukame nuo Jo. Jis nepavargsta nuo mūsų netgi tada, kai mes Jo nesuprantame.

– Kaip Jis gali būti toks kantrus? – paklausė Hiramai.

– Todėl, kad jo Esybė tokia. Labiausiai už viską Jis nori, kad mes kuo geriau pažintume Jį. – Jis nori būti mūsų draugu, ir Jis padarys viską, kad mes tai suprastume.

– Na gerai, tu atsiprašėi Dievo. Tu paprašėi, kad Jis atleistų tavo draugams, o paskui kas?

– O paskui Dievas padarė stebuklą. Jis išgydė mane ir ant viso mano kūno neliko nei randelio.

– Tai šaunu!

– Žinoma! Aš labai kentėjau. Visas mano kūnas buvo žaizdotas. Po to, kai pasveikau, visi mano giminės suruošė mano garbei didelę šventę. Joje buvo ir visi mano draugai, paskui jie padė- jo man iš naujo susitvarkyti savo gyvenimą.

– Čia tai tikri draugai! Nežinau, ar manieji padarytų tiek daug dėl manęs? – atsiduso Hiram- mas. – Bet, galų gale, tu viską atgavai.

– Taip, tai tiesa, – sutiko senelis. – Dievas grąžino man viską su kaupu. Kitaip tu čia nesėdė- tum ir neklausytum manęs, juk mano pirmieji vaikai visi žuvo. Aš labai džiaugiuosi, kad Dievas padovanojo man tavo mamą, tavo dėdes ir tetas, tavo pusbrolius ir tave.

Senelis ir Hirammas vienas kitam nusišypsojo.

Sabata

Paklauskite savo tėvų, kaip atsirado jūsų šeima? Ar jiems teko susidurti su sunkumais? Kokias palaimas jie gavo iš Dievo? Ar jie džiaugėsi kai jūs gimėte?

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Jobo istorijos pabaiga“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Dėkokite Dievui už tai, kad niekas negali sugriauti ar pakeisti Jo planų.

Pirmadienis

Užrašykite įsimintiną eilutę ten, kur galėtumėte matyti kiekvieną dieną. Mokykitės ją mintinai.

Perskaitykite Jobo 42, 1–6.

Pagalvokite apie ką nors vertingo, ką Dievas padarė dėl mūsų.

Žodyne raskite žodžio „vedimas“ reikšmę.

Dėkokite Dievui, kad Jis dėl mūsų gali padaryti viską.

Antradienis

Perskaitykite Jobo 42, 7–9.

Paklauskite suaugusiųjų, kodėl Dievas buvo supykęs ant Elifazo ir jo draugų? Kodėl Dievas nepyko ant Jobo?

Perskaitykite Jok 5, 16 (paskutinę dalį).

Melskitės už savo draugus, kurie dar nepažįsta Dievo.

Trečiadienis

Padarykite skudurinę lėlę ar panaudokite kokį nors žaislą.

Papasakokite Jobo istoriją kokiam nors mažiui.

Melskitės, kad Dievas padėtų šiam mažyliui labiau Jį suprasti.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jobo 42, 10–16.

Kaip manote, ar galėjo Dievas viską, ko Jobas neteko, pakeisti? Kodėl taip ir kodėl ne?

Savo žurnale užrašykite viską, kas jums svarbu.

Dėkokite Dievui už visus tuos svarbius dalykus, kuriuos jūs užsirašėte savo žurnale. Prašy- kite, kad Jis padėtų Jį vertinti labiau už visus kitus dalykus.

Penktadienis

Perskaitykite Ef 3, 20–21.

Sudarykite sąrašą tų dalykų, kurių jums Dievas davė daugiau, negu jūs prašėte. Šeimos tarnavime pasakykite įsimintiną eilutę ir parodykite šį sąrašą savo šeimos nariams. Paprašykite, kad ir jie pasidarytų tokius pat sąrašus ir apie tai papasakotų. Šlovinkite Dievą už tai, kad Jis nuostabiausiais būdais stebina mus, kantriai mokydamas Jį pažinti ir Juo pasitikėti.

9 pamoka

NĖRA VIETOS

Įsimintina eilutė: „Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė Savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume įsūnystę“ (Gal 4, 4–5).

Tyrinėjimo tekstai: Lk 2, 1–7.

Pagrindinė mintis: Mes tarnaujame Dievui, kai priimame Jo Sūnų, kaip Dievo dovaną, skirdami Jam deramą vietą savo gyvenime.

Jėzaus Kristaus gimimo istorijoje nėra daugelio detalių. Pavyzdžiui, mums nežinoma, kas dar, išskyrus šeiminką, buvo ir girdėjo, kaip Marijai ir Juozapui nesuteikė nakvynės. Galimas daktas, to liudininkė buvo mergina - Marijos amžininkė, prašiusi savo tėvo neatsakyti prieglobsčio. Įsivaizduokime, kas ten galėjo įvykti.

– Priska, ateik čia, – pašaukė susiraukęs tėvas. Prasibrovusi pro žmonių pilną prieangį, Priska nuskubėjo prie prekystalio, kur stovėjo jos tėvas.

– Ko nori, tėve?

– Kieme yra sutuoktinių pora – moteris tuoj tuoj turi gimdyti, – pasakė jis. – O mums ir taip vietos neužtenka.

– Bet mes juk negalime jų taip paprastai išvaryti, – užprotestavo Priska.

– Aš žinau, – atsakė tėvas.

– Visame Betliejuje neįmanoma rasti kambario, – pridūrė tėvas. – Viskas dėl to surašymo.

– O gal būt tvartelyje, tėve, ten nors šilta ir sausa, – primygtinai prašė Priska. – Jai bus kur atsigulti, ir jiems niekas netrukdytų. Aš atnešiu jiems visko, kas būtinausia.

– Na gerai, tegu pasilieka, – atsiduso Ava. – Aš jiems pats apie tai pasakysiu. Gali atvesti juos čia. Paskubėk, mes nenorime, kad mažylis gimtų tiesiog kieme.

Bėgdama Priska galvojo apie tą moterį, gal būt jai baisu, vieniša? Įdomu, ar tai jos pirmagimis?

Tikriausia baisu būti toli nuo namų, kai tuoj tuoj turi gimti kūdikis.

Pačiupusi kelias antklodes, Priska nuskubėjo į tvartelį. Prie įėjimo ji pastebėjo vyrą, kuris padėjo moteriai nultipti nuo asilo. Ji buvo panašaus amžiaus. Mergina patiesė antklodes Marijai. Įsitikinęs, kad Marijai viskas gerai, Juozapas nubalnojo asilą.

– Ar į Betliejų atvykote dėl surašymo? – paklausė Priska Marijos.

– Taip. Sunku buvo rasti kitą laiką atvykimui, – pasakė Marija, nusišypsodama.

– Bet jūs nukeliavote 80 mylių ant asilo, o jums jau tuoj tuoj gimdyti, – nusistebėjo Priska.

– Aš turėjau atvykti, – tyliai atsakė Marija.

Jos dar truputį pasišnekučiavo. Marija turėjo stabtelti, kad sulaikytų kvėpavimą.

– Ar jums viskas gerai? – paklausė Priska.

– Taip, tai jau tęsiasi kuris laikas.

Užėjo Juozapas. Marija su palengvėjimu atsiduso, paėmė jo ranką ir išlemeno:

– Juozapai, mažylis tuoj gims!

– Priska, ar negalėtum atnešti mums ko nors pavalgyti? – mandagiai paprašė Juozapas.

Mergina išbėgo.

Kūdikio klyksmas pasigirdo nakties ore, kai Priska atskubėjo su maistu, skirtu keliauninkams.

Marijos Kūdikis jau gimė. Priska pabeldė į duris. Juozapas ją pasitiko.

– Tai Berniukas! Ar nori Jį pamatyti? – Priska nusekė paskui Juozapą. Ji žiūrėjo į naujagimį, gulintį ant Marijos rankų ir suvyniotą, kaip paprastai, į standų, baltą vystyklą. Ji pajuto, kad tas Kūdikis kažkoks ypatingas. Nesuvokdama ką daro, Priska puolė ant kelių.

– O Marija, Jam nereikėjo gimti tvartelyje!

– Taip, nereikėjo, – atsakė jai Marija.

Sabata

Pasidalykite įspūdžiais iš praeitos pamokos su savo tėvais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą “Nėra vietos”.

Paruoškite kartoninę dėželę taip, kad ji būtų panaši į tuščią tvartelį. Padarykite atitinkamas dekoracijas. Pagalvokite apie tai, kaip rasti jūsų gyvenime tinkamą vietą Jėzui.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jo Sūnus atėjo kaip Kūdikis į pasaulį, kurį Pats sukūrė.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 2, 1–7.

Toliau mokykitės įsimintiną eilutę.

Savo žodžiais užrašykite Kristaus gimimo versiją ir papasakokite ją kokiam nors mažyliui. (Užrašykite ją į magnetofoną ar pan.)

Dėkokite Dievui, kad Jis padovanojo mums Patį Save.

Antradienis

Perskaitykite Lk 2, 1–2.

Raskite žodyne žodžio “surašymas” reikšmę.

Paklauskite savo tėvų, ar jie kada nors dalyvavo gyventojų surašyme.

Dėkokite Dievui, kad Jis žino viską apie kiekvieną iš mūsų.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 2, 3–5. Perskaitykite taip pat 1 Sam 17, 12; 20, 6; Mch 5, 1.

Pagalvokite, kodėl, neskaitant surašymo, Marija ir Juozapas turėjo patekti į Betliejų?

Paklauskite savo tėvų, kokiam mieste jūs gimėte? Kokios pavardės yra jūsų giminėje, ir kiek žinote apie savo giminės praeitį?

Dėkokite Dievui už savo tėvus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 2, 6–7.

Užduokite aplinkiniams žmonėms šiuos klausimus ir užsirašykite atsakymus:

– Kur jūs gimėte? Kada jūs gimėte? Kokioje vietoje, jūsų manymu, būtų buvę blogiausia jums gimti? Kas vyko pasaulyje, kai jūs gimėte?

Dėkokite Dievui, kad atėjote į šį pasaulį.

Penktadienis

Perskaitykite visą pasakojimą, užrašytą Lk 2, 1–7.

Keturias vienodo dydžio žvakes sustatykite į eilę.

Paprašykite tėvų, kad šiandien per vakarinį tarnavimą leistų jums uždegti dvi žvakes, paskui tris žvakes kitą penktadienį per tarnavimą¹ ir keturias – per tarnavimą prieš Kalėdas.

Visi kartu giedokite padėkos giesmę.

Maldoje pasakykite Dievui, kad priimate Jo Sūnų – Jėzų Kristų ir kad nuoširdžiai norite Jam savo gyvenime skirti deramą vietą.

10 pamoka

PAGARBOS IR ŠLOVĖS GIESMĖ

Įsimintina eilutė: “Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms” (Lk 2, 13–14).

Tyrinėjimo tekstai: Lk 2, 8–20.

Pagrindinė mintis: Mes kiekvien¹ savo gyvenimo dien¹ galime garbinti ir šlovinti Diev¹, kaip angelai.

Izraelyje nuo mažų dienų vaikai ganydavo avis, padėdami suaugusiems prižiūrėti bandas. Avininkystė buvo šeimyninis verslas, bet, toli gražu, ne pats gerbtiniausias. Argi ne puiku, kad Kristus pirma pasirodė būtent paprastiesiems žmonėms, piemenims?

Stipriau susisukęs į apsiaustą, jaunas piemuo dar labiau prisiartinio prie laužo. Naktinis vėjas buvo žvarbus. Jis norėjo miego, bet iš paskutiniųjų stengėsi neužmigti. Kiti piemenys kalbėjo, kaip pasikeis pasaulis, atėjus Mesijui. Greitai jie sumigo ir tik jaunasis piemuo liko sargyboje.

“Toji žvaigždė virš Betliejaus šviečia ryškiau, nei visos kitos, - pagalvojo piemuo, žvelgdamas į dangų. - Man rodos, aš niekada jos ten nemačiau. Įdomu, kas tai?”

Eidamas pro kaimenę, jis patikrino, ar ėriukai nenuklydo. Įsitikinęs, kad viskas tvarkoje, jis grįžo prie laužo. Jo tėvas išsigandęs atsimerkė.

– Viskas gerai, – pasakė piemuo. – Ar neatkreipei dėmesio į tą žvaigždę virš Betliejaus? Žiūrėk, ji ryškesnė, nei visos kitos.

– Aš stebiu ją jau keletą naktų, – atsakė tėvas. – Nieko panašaus nesu matęs. Norėčiau žinoti, kas tai?

– Taip, atsakė jaunasis piemuo. – Džiaugiuosi, kad nesu Betliejuje, juk ten minios žmonių!

Jie grūdasi, nerasdami vietos nakvynei.

šyptelėjęs tėvas jo paklausė:

– Tai tau labiau patinka ant kalvos, kur šildo laužas ir avys?

– Man nors užtenka vietos kojoms ištiest ir nesibijau, kad kas nors jas numins, – nusijuokė sūnus.

Naktis darėsi vis tylesnė ir keistas garsas pripildė žemę. Jausdamas, kad kažkas vyksta, jaunasis piemuo atsistojo. Prieš jį stovėjo didžiulė balta būtybė. Nustebę į ją žiūrėjo ir kiti piemenys.

Apakinti baltos šviesos, jie parpuolė ant žemės. Prieš juos stovėjo angelas.

– Nebijokite, – pasakė jis. – Mes tokie laimingi, kad daugiau nebegalėjome tylėti. Betliejuje gimė Kūdikis. Tai Dievo dovana jums! Jis taps pasaulio Išgelbėtoju! Eikite ir rasite Jį. Jis bus susuktas į drobulę ir gulės ėdžiose.

Dar keletas angelų prisijungė prie pirmojo.

– Garbė Dievui aukštybėse! Taika ir ramybė žmonėms žemėje, tiems, kurie myli Dievą ir artimuosius, – giedojo jie.

Staiga angelai dingo. Piemenys nustebę žiūrėjo į dangų, negalėdami ištartti nei žodžio.

– Ar girdėjot, ką jie pasakė? – galų gale paklausė jaunasis piemuo. – Mesijas gimė! Aš noriu Jį pamatyti!

– Mes visi norime, sūneli, – pasakė tėvas, bet vienam iš mūsų teks likti prie avių. Meskim burtus ir nuspręsimė, kam pasilikti.

Sulaikęs kvėpavimą, piemuo laukė, ar teks jam burtai eiti su kitais ir nudžiugo, kai sužinojo, kad galės eiti.

Piemenys paliko kaimenes, prižadėję budinčiam viską papasakoti. Jie

buvo nustebę, atėję į miegantį miestą. Atrodė, lyg nieko ir neįvyko.

– Kaip mes rasime Kūdikį, – klausinėjo jie vienas kitą.

– Žiūrėkite, pasakė jaunasis piemuo, rodydamas į dangų. – Žvaigždė lyg būtų pakibusi virš to tvartelio. Argi angelai mums nesakė apie ėdžias?

– Tu teisus, rasime, – pasakė tėvas.

Prie įėjimo į tvartelį piemenys sustojo, nesiryždami užėiti.

– Mes išgąsdinsim visus, jei visi kartu įeisime. Tu, sūnau, eik pirmas ir pasakyk jiems, ką angelai mums pasakė apie Kūdikį.

Jaunasis piemuo tyliai įžengė vidun. Nustebusi motina priglaudė Kūdikį prie savęs. Sunerimęs vyras išėjo į priekį.

– Ar ieškote ko nors?

– Pasirodė angelai ir mums papasakojo apie Kūdikį! Mes tik norime pagarbinti Jį, – pralėmėno vaikinukas.

– Mes? – paklausė Juozapas.

– Mano tėvas ir kiti piemenys laukia lauke, ar gali jie užėiti?

– Žinoma, – atsakė Juozapas, jo veide dingo įtampa, o Marija paguldė Kūdikį į ėdžias.

Likę piemenys įėjo į tvartelį ir nusilenkė Kūdikiui. Jie žinojo, kad prieš juos – būsimasis pasaulio Išgelbėtojas! Buvo labai tylu. Tačiau širdyse visi piemenys girdėjo angelų giesmę.

Sabata

Kartu su kitais Sabatos mokyklos mokiniais papasakokite savo draugams apie Mesijo gimimą¹. Pakvieskite juos lankyti savo užsiėmimus, kad daugiau sužinotų apie Mesiją.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą "Šlovės ir gyriaus giesmė".

Pradėkite mokytis įsimintą eilutę.

Iš popierinio rato, dviejų nedidelių ir vieno didesnio trikampio pasidarykite angelą. Iš abiejų jo pusių užrašykite įsimintą eilutę. Pakabinkite jį savo kambaryje.

Šlovinkite Dievą už tai, kad Jis – mūsų Dievas, dėkokite Jam už angelus, parodžiusius mums, kaip reikia Jį šlovinti.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 2, 8–20.

Kaip manote, kodėl angelai pasirodė piemenims, o ne kam nors kitiems, pavyzdžiui, turtin- gam viešbučio šeimininkui?

Dėkokite Dievui, kad Gerąją naujieną Jis atskleidžia tiems žmonėms, kurie pripažįsta, kad visa priklauso nuo Jo.

Antradienis

Perskaitykite Lk 2, 13.

Parašykite kalėdinę giesmę ar šlovinimo eiles, kurias šiandien galėtų giedoti angelai jūsų mieste.

Dėkokite Dievui už giedojimo dovaną.

Šlovinkite Dievą už tai, kad Jis yra jūsų Kūrėjas, Gelbėtojas ir Pagalbininkas.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 2, 15–20.

Ką pagalvojo Juozapas ir Marija, kai pas juos atėjo piemenys? Kas tie „visi“ 18 eilutėje?

Raskite žodžio „išsaugoti“ reikšmę. Savo žurnale užrašykite tai, ką pagal piemenų žodžius "dėmėjosi" Marija.

Dėkokite Dievui už tuos žmones, kurie nori dalytis Gerąja naujiena apie Jėzų. Šlovinkite Dievą už Jo išgelbėjimo planą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Iz 7, 14; 9, 5; 52, 7.

Pagalvokite, ką būtų užrašiusi Marija apie tos nakties įvykius, kai gimė Jėzus, jei būtų turėję- si albumą naujagimiui? Jei jūsų mama išsaugojo panašius įrašus, paprašykite, kad parodytų jums.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis parodo Savo planą tiems žmonėms, kurie klauso Jo ir laukia.

Šlovinkite Dievą už tai, kad Jis geravalis paprastiems žmonėms, kurių niekas nepastebi.

Penktadienis

Perskaitykite Lk 1, 1–20 kartu su savo šeima per šeimos tarnavimą.

Uždekite tris žvakes Kristaus pirmojo ir antrojo atėjimo garbei.

Prašykite Dievo, kad paruoštų jūsų širdyje vietos Jo Sūnui.

Visi kartu giedokite jūsų mėgstamas kalėdines giesmes, kuriose šlovinamas Dievo Sūnus.

TRYS IŠMINČIAI IR MESIJAS

Įsimintina eilutė: „Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo vardo, skelbkite Jo darbus tautoms. Giedokite Jam, šlovinkite Jį giesme, papasakokite apie Jo nuostabius darbus“ (1 Met 16, 8–9).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 2, 1–12.

Pagrindinė mintis: Mes šloviname Viešpatį, dovanodami Jam dovanas.

Ar kada nors keliavote nepažįstama vietoje? Išminčiams, beieškantiems Jėzaus, taip ir atsitiko. Viena, ką jie žinojo, tai, kad Jis yra Karalius. Nebijodami ilgus ir varginančios kelionės, jie svajoto rasti Jėzų ir Jį pagarbinti.

– Tikriausia čia, – pasakė Darijus.

– Tikrai, tai čia! – atsiliepė Melchioras, jo palydovas.

– Na, pagaliau, – atsiduso Alijas, trečiasis keliautojas. – Aš jau maniau, kad nepasieksim tos vietos.

Išminčiai, mokyti vyrai iš Rytų, prieš keletą mėnesių paliko savo namus ir leidosi į kelionę, ieškodami ką tik gimusio Karaliaus. Jie žinojo, kad Jam turėtų būti apie metus. Jie nukeliavo tūkstančius mylių, kol pateko į šią tolimą, nesuprantamą šalį. Ir štai Jeruzalė atsivėrė prieš jų akis. Ar jie ras čia Karalių? Pranašystės, kurias jie studijavo, ir dangaus ženklai rodė, kad tai būtent tas miestas. Gamtoje viskas šaukte šaukė apie Karaliaus gimimą, ir jie norėjo pagarbinti Jį.

– Aš manau, kad mums reikia eiti tiesiai į šventyklą, – pasakė Melchioras draugams, – kunigai tikriausia pasakytų, kur rasti Karalių.

Po kurio laiko jie išėjo iš šventyklos labai nusivylę.

– Tai tuščias laiko gaišimas, – pasakė Melchioras. – Kaip jie gali nežinoti apie savo Karalių?

Tuo metu mieste šurmuliavo įprastas kasdienis gyvenimas. Trys išminčiai pabalnojo kupranugarius ir, jodami miesto gatvėmis, klausinėjo praeivių apie naujagimį Karalių. Bet jie visi tik pakraipydavo galvas, trukteldavo pečiais. Vakarėjant romėnų karys prisiartino prie jų.

– Karalius Erodas nori jus matyti, – sukomandavo jis.

Erodas išgirdo apie jų paieškas. Slapčia jis sušaukė vyriausius kunigus ir įstatymo aiškintojus ir klausinėjo jų, kur būtų galėjęs gimti Kristus. Jie jam pasakė, kad Jis galėjo gimti Betliejuje.

Kai jie atvyko, Erodas uždavinėjo jiems daugybę klausimų. Pagaliau jis pasakė:

– Eikite į Betliejų ir ieškokite Kūdikio. Kai Jį rasite, grįžkite ir pasakykite man, aš taip pat noriu Jį pagarbinti.

Išminčiai sutiko ir tą pačią naktį leidosi į Betliejų.

– Tai tik penkios mylios nuo čia, – pasakė Alijas. – Jei paskubėsime, ten nusigausime iki tamsos.

– Jei tikėti kunigais, tai liaudyje niekas nežino apie Karaliaus gimimą, – pasakė Darijas. – Nesuprantu tų žydų. Keista, kad niekas nežino apie Išgelbėtojo gimimą.

– O gal mes apsirikome? – paklausė Alijas.

– Ne, ką jūs, – atsakė Melchioras. – Mes žinome, kad Kūdikis gimė. Mes pakankamai studijavome pranašystę. Jei mes rasime Jį, tai būtinai Jį pagarbinsime.

– Žiūrėkite, – sušuko Darijus, – danguje vėl pasirodė žvaigždė!

Išminčiai pasuko į tą pusę, kur pasirodė žvaigždė.

– Štai, šis namas, – pasakė Alijas.

– Negaliu patikėti, kad aplink visai nėra žmonių, – nusistebėjo Darijus.

Žmogus, stovėjęs prie durų, ruošėsi užtrenkti jas. Jei durys būtų užsidarę, jiems būtų tekę laukti visą naktį, kad pamatytų Kūdikį.

– Atleiskite, – pasakė Melchioras, nulipdamas nuo kupranugario. – Mes nuėjome labai ilgą kelią, beieškodami Karaliaus. Ar Jis čia? Jei taip, tai leiskite mums įeiti ir pagarbinti Jį.

Žmogus pažvelgė į namo vidų, paskui vėl į keliauninkus.

– Prašau, įeikite, – pasakė jis. – Mano vardas Juozapas.

– Melchioras, Darijus ir Alijas, – prisistatė jie ir visi nusilenkė.

– *Įneškite dovanas! – paliepė Melchioras savo tarnams.*

Įeidami į namą, išminčiai pamatė, kad Juozapas ir Marija gyvena labai kukliai. „Kaip Karalius gali gyventi čia?“ – pagalvojo Alijas.

– Čia mano žmona Marija, – pasakė Juozapas, padėdamas ranką ant jaunos žmonos pečių. Ji sėdėjo ant kėdės, o ant jos rankų miegojo nuostabus Kūdikis.

– Tai mūsų sūnus – Jėzus, – ištarė Marija. Išminčiai sulaukė kvėpavimą ir puolė ant kelių, pagarbindami Jį. Juk tai buvo Karalius!

Sabata

Paklauskite tėvų, kokias jie dovanas jums padovanojo, kai gimėte?

Jei būtumėte galėję, ką būtumėte pasidovanoję sau? Kaip dovanodami jūs galėtumėte išreikšti meilę, pripažinimą, pasiryžimą tarnauti ir padėti kitam?

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Trys išminčiai ir Mesijas“.

Padarykite popierinę žvaigždę ir parašykite įsimintiną eilutę ant abiejų jos pusių. Padarykite joje skylutę ir, pervėrę virvute, pakabinkite matomoje vietoje.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis duoda norą Jį garbinti.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 2, 1–2.

Pagalvokite, kokių „detektyvinių“ veiksmų griebėsi išminčiai, ieškodami Jėzaus?

Jaunesnio amžiaus vaikams organizuokite „lobių ieškojimą“, naudodami atspausdintas įsimintinas eilutes. Sugalvokite maršrutą ir nupieškite žemėlapi. Galite apsijungti į grupes su kitais Sabatos mokyklos mokiniais. Dėkokite Dievui už tai, kad Jis duoda jums norą ieškoti Jo ir garbinti Jį.

Antradienis

Perskaitykite Mt 2, 3–6.

Pagalvokite, kodėl kunigai neieškojo Kūdikio? Ką jie pagalvojo, kai Erodas jų paklausė apie Karalių?

Išsakykite Dievui savo norą garbinti ir šlovinti Jį. Padarykite Jam sveikinimo atviruką.

Prašykite Dievo, kad jums padėtų visada pripažinti Jį ir Jam tarnauti.

Trečiadienis

Perskaitykite Mt 2, 7–8.

Kaip jūs manote, kodėl Erodas su išminčiais susitiko slapta? Pagalvokite, ar jie patikėjo juo, kai pasakė norįs pagarbinti Kūdikį? Kodėl taip? Kodėl ne? Paprašykite savo tėvų pasikviesti ką nors į šeimos tarnavimą ar vakarienei penktadienį.

Prašykite Dievo, kad padėtų dalytis Jo meile.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Mt 2, 9–12.

Ar jūs žinote, kam buvo panaudotos tos dovanos, kurias atnešė išminčiai?

Raskite žodyne žodžių „auksas“, „mira“ ir „smilkalai“ reikšmes.

Kokias dovanas išminčiai Jėzui būtų galėję atnešti mūsų dienomis? Užrašykite apie tai savo žurnale.

Atneškite Dievui pačias brangiausias savo dovanas.

Penktadienis

Kartu su šeima perskaitykite Mt 2, 1–12.

Pagiedokite Kalėdų giesmę.

Uždekite visas keturias žvakes.

Paklauskite kiekvieno savo šeimos nario, kokias dovanas norėtų padovanoti Jėzui? Simboliškai padovanokite šias dovanas Jėzui.

12 pamoka

PAŠVĖSTASIS

Įsimintina eilutė: „Nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą, kurį Tu prirengi visų tautų akivaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir Tautosios Izraelio tautos garbę“ (Lk 2, 30–32).

Tyrinėjimo tekstai: Lk 2, 21–38.

Pagrindinė mintis: Kai Jėzus dalyvauja mūsų gyvenime, mums kyla noras garbinti Jį.

Ar jums teko kada nors būti istorinių įvykių liudininku? Kaip jaustumėtės, jei tektų? Kaip tai pakeistų jūsų gyvenimą?

„Viskas kaip įprasta“, – mąstė jaunuolis, plaudamas grindis ir stebėdamas, kaip vyko apeigos, jau tapę kasdienėmis. Visi atnešdavo aukas, bet niekas netikėjo, kad greit ateis Mesijas. Kunigai atlikdavo ritualą taip, tarsi jis būtų netekęs prasmės. Kaip jie galėjo užmiršti, kad visos tos aukos ir apeigos liudijo apie Mesiją?

Žinoma, buvo ir tokių žmonių, kurie vis dar laukė Mesijo. Simeonas kasdien ateidavo į šventyklą ir su viltimi žvelgdavo į kiekvieno mažylio veidą, mėgindamas įžvelgti jame Mesiją. Pranašei Onai buvo jau aštuoniasdešimt ketveri metai, ir ji vis dar laukė Mesijo atėjimo, didžiąją savo gyvenimo dalį praleisdama šventykloje.

– Ei, berniuk, atėik čionai, – pašaukė vienas kunigas. – Man reikia, kad tu nuneštum šį pranešimą.

Berniukas atsiliepė, nors save laikė jau beveik jaunuoliu. Jau praėjo dveji metai, kai jis įstojo į Dievo tautos bendriją. „Sunku išsiskirti su senais papročiais“, – atsiduso jis. Būdamas jauniausias iš visų šventyklos tarnų, turėdavo atsiliepti į bet kokį kunigo paliepimą.

Prasibroves pro minią, jaunuolis pastebėjo keletą vargšų, kurie pirko balandžius. Kaip, tikriausia, sunku, kai neturi reikiamai pinigų ir negali nupirkti avinėlio aukojimui.

Keletas šeimų atsistojo į eilę, kad pašvęstų Dievui savo vaikus. Pačioje eilės pradžioje stovėjo tėvai, apsirengę naujais drabužiais ir nekantriai laukė šios apeigos. Kūdikis buvo suvyniotas į

brangią drobulę. Švytėdamas iš džiaugsmo, tėvas laikė avinėlį aukojimui. Kiti žmonės buvo apsi-
rengę prasčiau, ir jie negalėjo nupirkti aukai avinėlio.

Eilės gale stovėjo dar viena pora, apsirengusi švariais, bet jau panešiotais rūbais. Laikyda-
mas rankose du balandžius, vyras žvelgė į žmoną ir į savo nuostabų sūnų.

Pakeldamas vaiką prieš aukurą, kunigas paliudijo, kad pirmagimiai priklauso Dievui. Po to,
kai vaiką gražino motinai, jo vardą įsirašė sau į knygą. Kunigas sunkiai sulaukė žiovulį, kai šeima,
kuriai gražino vaiką, pasišalino.

Paskui priėjo dar viena. Pagaliau atėjo eilė prie aukuro priėti neturtėliams. Motina švelniai
atidavė savo sūnų kunigui. Jis padarė su tuo vaiku kaip ir su kitais. Kai kunigas baigė, prie jo priėjo
senasis Simeonas, kuris vis dar ieškojo Mesijo kiekvieno mažylio veide. Priėjęs prie motinos, Si-
meonas ištiesė ranką.

– Ar galiu pažiūrėti į jūsų Kūdikį?

Kunigas norėjo sustabdyti senį, bet neprieštaravo, kai pamatė, kad Juozapas duoda Kūdikį
Simeonui.

– Mano Tėve ir Dieve! – sušuko Simeonas. – Tu pažadėjai man, kad aš pamatysiu Tavo
Sūnų! Jis išgelbės šios žemės žmones. Jis taps viso pasaulio Šviesa.

Labai atsargiai Simeonas atidavė Kūdikį motinai ir pasakė:

– Tavo sūnus paskatins žmones padaryti labai svarbų sprendimą savo gyvenime. Kas priims
Jį – priims Dievą. Kas atstums Jį – atstums ir Dievą. Dažnai žmonės piktžodžiaus ant Jo ir tau
skaudės širdį.

Kai tik Simeonas baigė kalbėti, prie Jo priėjo Ona. Ji žiūrėjo į Kūdikio veidelį. Ir staiga Ona
ėmė šlovinti Jį, lyg jai nebūtų aštuoniasdešimt ketverių metų.

– Ačiū Tau, Tėve, už tai, kad Tu leidai pamatyti Tavojo Sūnaus veidą. Tiek daug metų aš
laukiau šios dienos!

Jaunuolis, tarnaujantis šventykloje, nususuko nuo žiovaujančio kunigo ir įdėmiai stebėjo ne-
paprastą Kūdikį, pranašą ir pranašę, šlovinančius Dievą. Simeonas ir Ona visą gyvenimą ieškojo
Kristaus. Dabar gi, šlovindami ir garbindami Dievą, abu pasakė, kad būtent šis Kūdikis ir yra Mesi-
jas. Jaunuolis pajuto nenumaldomą troškimą priėti ir pagarbinti Jį.

Sabata

Pasidalykite praeitos pamokos įspūdžiais su tėvais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Pašvęstasis“.

Nupieškite saulės akinius ar kaukę. Ant jų parašykite įsimintiną eilutę. Pradėkite ją mokyti.
Melskite Dievo, kad lauktume Jo antrojo atėjimo, kaip pirmojo laukė Simeonas ir Ona.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 2, 21–24.

Paklauskite savo tėvų, ar jus vaikystėje pašventė Dievui? Gal yra išlikęs liudijimas ar nuo-
traukos? Arba rūbeliai, kuriais tą dieną vilkėjote? O gal dovanos, kurias tada gavote?

Vėl pašvęskite save Dievui. Prašykite nuolatinio Dievo buvimo jūsų gyvenime.

Antradienis

Perskaitykite Lk 2, 25–35.

Prisiminkite kokį nors įvykį, kurio jūs labai laukėte. Apie ką laukdami galvojote? Kaip jautėtės, kai tai, ko laukėte, jau įvyko?

Savo žurnale parašykite laišką Dievui Simeono vardu ir kad jame būtų išreikštas dėkingumas už tai, kad Dievas leido jam pamatyti Kristų.

Dėkokite Dievui, kad Jis visada išpildo Savo pažadus.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 2, 36–38.

Ar pažįstate ką nors, kas kaip Ona, nuolatos eitų į bažnyčią ir šlovintų Dievą? Kokia to žmogaus gyvenimo istorija ir ko iš jo galėtume pasimokyti?

Melskitės, kad visada jaustumėte Dievo Artumą ir turėtumėte galimybę Jį garbinti.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 2, 21–38.

Sukurkite savo eilėrašį ar giesmę, kurioje būtų šlovinamas Dievas.

Iš medžio ar popieriaus padarykite lopšį, kuris primintų jums apie Jėzaus Artumą. Melskitės, kad ir toliau šlovintumėte Dievą, laukdami Kristaus greito atėjimo.

Penktadienis

Kartu su šeima perskaitykite Luko Evangelijos antrą dalį.

Giedokite Kalėdų giesmes. Pasitarkite, kur galėtumėte nueiti į pamaldas Kalėdų išvakarėse?

Uždekite visas keturias žvakes. Paklauskite kiekvieno savo šeimos nario apie tai, kokią dovaną kiekvienas norėtų padovanoti Jėzui?

Melskitės, kad visada galėtumėte matyti Dievo palaimas savo gyvenime.

13 pamoka

DIDYSIS PASIKEITIMAS DOVANOMIS

Įsimintina eilutė: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė Savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16). „Tad per Jį visuomet atnašaukime Dievui šlovinimo auką, tai yra Jo vardą garbinančių lūpų vaisių“ (Hbr 13, 15).

Tyrinėjimo tekstai: Jn 3, 16–17; Lk 1, 2; Mt 1, 2.

Pagrindinė mintis: Jėzus padovanojo mums išgelbėjimo dovaną, o mes Jam dovanojame save.

„Ką jums padovanojo Kalėdoms?“- jūs girdėjote ir uždavėte šį klausimą šimtus kartų. Kitą kartą, kai tau užduos šį klausimą, paklausk savęs: O ką padovanojau aš?

– Ką aš, vargšas, galiu Jam padovanoti?

Jei būčiau kerdžius, padovanočiau avinėlių.

Jei būčiau išminčius, parodyčiau kelią.

Savo širdį Jam padovanosiu, – perskaitė eilėrašį Sintija.

– Kalėdos praėjo, – sušnibždėjo Džonatanas Bobui.

– Ačiū, Sintija, – pasakė misis Varnobė – Biblijos mokytoja.

– Bobai, Džonatanai, ar norėjote ko nors paklausti?

– Ne, ponija, – pasakė Bobas. – Mes mąstėme apie eilėrašį. Juk Kalėdos jau praėjo.

– Būtent todėl aš ir parinkau šį eilėrašį, – pasakė misis Varnotė. – Prisiminkime, ką per pastarąsias savaites išmokome ir atsakykime į klausimą: apie ką kalbama šiame eilėraštyje?

– Apie tai, kad autoriui neliko pinigų dovanai, – atsakė Bobas.

– Gali būti ir taip. Ar dar yra variantų?

Sintija pakėlė ranką.

– Jam, tai yra Jėzui, – paaiškino Sintija. – Piemuo šiame eilėraštyje simbolizuoja tuos žmones, kurie atėjo pas Jėzų tą naktį, kai Jis gimė. O išminčiai – tai aplankiusieji Jėzų.

– Ačiū, Sintija. Ar gali kas nors pasakyti, ką atsinešė šie žmonės?

Sintija vėl pakėlė ranką:

– Biblijoje nieko nepasakyta apie tas dovanas, kurias piemenys atnešė mažajam Jėzui, – užprotstavavo ji.

Džonatanas pakėlė ranką:

– Visi žino, kad išminčiai atnešė tris dovanas, – pasakė jis.

Į pokalbį įsiterpė Bobas:

– Bet jie atnešė tą patį, kaip ir piemenys. Paaiškink

– mums, kaip tai? – paprašė mokytoja.

– Piemenys panašūs į tą žmogų, kuris parašė šį eilėrašį. Jie buvo tokie neturtingi, kad negalėjo net vilnos Jam atnešti, nors aplink ganėsi avys.

Visi nusikvatojo, o Bobas tęsė:

– Bet jie padovanojo Dievui savo dėmesį. Kai angelai liepė jiems eiti, jie ėjo. Piemenys tikėjo, kad tai tas pats Kūdikis, apie kurį pasakojo angelai, o taip pat išminčiai: tikroji jų dovana, kad jie vis dėlto atėjo ir, neskaitant dovanų, dar Jį pagarbino, – pasakė jis vienu atokvėpiu.

– Grįžkime prie eilėrašio,... – tęsė misis Varnotė.

Bobo ranka vėl pakilo:

– Aš žinau! Net jei mes neturime pinigų ar kokių tai daiktų, vis tiek mes galime save padovanoti Jėzui.

– Net jei mes ir turime ką dovanoti Jėzui, tai vis tiek turime padovanoti save, – sutiko Sintija, linksėdama galva.

– Bobai, Sintija, ką tik jūs papasakojote, kas tokia yra malonė? – pasakė mokytoja spindėdama.

Džonatanas pakėlė ranką.

– Na, kaip galima atiduoti save? Ar supakavus į dėžutę?

– Ar turite kitokių minčių? – paklausė mokytoja.

– Aš manau, kad tai panašu į valgį, – šyptelėjo Džonatanas. – Tai darome kasdien, kad gyventume.

– Teisingai, Džonatanai, atiduoti save Jėzui, tai ne vienkartinis veiksmas. Tai turi vykti kiekvieną dieną. Bobai, gal gali tai perskaityti? – pasakė mokytoja, paduodama Bobui atviruką.

– Žinoma, ponija, – pasakė Bobas ir perskaitė – Ryto malda. Mylimas Dieve! šiandien aš atiduodu save į Tavo rankas. Aš atiduodu Tau visus savo planus. Būk su manimi ir parodyk, kaip tai pasiekti Tavąją jėgą. Amen.

Misis Varnotė išdalijo atvirukus visiems vaikams.

– Kokia puiki malda kiekvienai naujųjų metų dienai! – sušuko Džonatanas.

Sabata

Namie papasakokite apie praeitą pamoką.

Pagalvokite kartu su tėvais, kaip pašvęsti save Dievui iš naujo. Kokias dovanas Jam galėtume atnešti kiekvieną dieną?

Surašykite savo šeimos maldą ir pakabinkite ją pačioje matomiausioje vietoje, kad visi galėtų matyti ir kasdien ją skaitykite.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Didysis pasikeitimas dovanomis“.

Pakartokite įsimintinas eilutes.

Melskitės kas rytą šia malda visą šią savaitę: Mylimas Dieve, šiandien aš atiduodu save į Tavo rankas. Aš atiduodu Tau visus savo planus. Būk su manimi ir parodyk, kaip tai pasiekti Tavąją jėgą. Amen.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 3, 16–17. Kartokite šias eilutes po tris kartus per dieną.

Išanalizuokite šias eilutes ir pasakykite, ką Dievas daro dėl mūsų ir ką mes turime daryti dėl Jo.

Pakeiskite savo vardą į žodį „ramybė“. Koks skirtumas?

Melskitės pasišventimo malda.

Antradienis

Perskaitykite Jn 4, 9–10.19.

Pagalvokite, kas pirma atnešė dovanų – mes ar Dievas?

Padarykite ką nors gero žmogui, kuris iš jūsų visai to nelaukia.

Savo žurnale užrašykite, kiek jūsų asmeninė patirtis skyrėsi ar buvo panaši į Dievo dovaną.

Melskitės pasišventimo malda.

Trečiadienis

Perskaitykite Rom 5, 8. 10.

Pagalvokite, gal kam reikia padrąsinimo. Perskaitykite šiam žmogui šiuos tekstus.

Pakeiskite žodžius „mus „ ir „mes“ į savo vardą ir į to žmogaus, kuriam skaitysite, vardą.

Melskitės pasišventimo malda.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Rom 12, 1–2.

Ant popierinės lėkštės nupieškite liūdną veidą. Pasukite lėkštę taip, kad burna atsidurtų viršuje. Padarykite keletą štrichų, kad veidas pasidarytų linksmas.

Melskitės pasišventimo malda.

Penktadienis

Perskaitykite Jn 15, 4.7.12.

Padarykite pasišventimo maldos kopijas. Kiekvieną įdėkite į šventinę dėžutę ir padovanokite savo šeimos nariams per šeimos tarnavimą. Aptarkite, kaip jūs būsite pasišventę Jėzuje ateinančiais metais.

Šlovinkite Dievą už Jo planus mums.